Περιοδος 2η,
Νο 91
Φεβράρης 2000
40 σεντ

εργατικη δημοκρατια

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

Στις άλλες σελίδες

"ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ" Καθηγητές, Γονείς, Μαθητές ενωμένοι νικητές σελ. 6-7

Ποιός θα σταματήσει τον φασίστα Χάιντερ σελ. 5 και 11

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

✗ ΠΡΟΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΛΙΤΟΤΗΤΑΣ

✗ ΙΔΙΩΤΙΚΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

✗ ΚΟΨΙΜΟ ΑΤΑ

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΜΕ ΑΠΕΡΓΙΕΣ

Καθηγητές μαθητές δείχνουν το δρόμο

Αμεση αποκατάσταση των δολοφονηθέντων αριστερών απο την ΕΟΚΑ το '55 - '59

Στις 21 του Γενάρη έγινε για άλλη μια φορά το πολιτικό μνημόσυνο του Μιχάλη Πέτρου που δολοφονήθηκε απο την ΕΟΚΑ στις 21 του Γενάρη του '58, με το πρόσχημα ότι ήταν συνεργάτης των άγγλων.

Το αμφιθέατρο της ΠΑΣΥΔΥ στήν Λευκωσια αποδείχτηκε πολύ μικρό (οπως και πέρυσι το θεατράκι του Δήμου Λάρνακας) για να χωρέσει τις εκατοντάδες κόσμου που παρευρέθηκαν για να τιμήσουν το δολοφονημένο ήρωα της εργατικής τάξης.

Κύριος ομιλητής στην εκδήλωση ήταν ο Γ.Γ του ΑΚΕΛ Δημήτρης Χριστόφιας ενώ ακούστηκαν ποιήματα και τραγούδια που γράφτηκαν για τον Μιχάλη Πέτρου. Παροβλήθηκε ακόμη μια σύντομη ταινία με σκηνές απο τις διαδηλώσεις που έγιναν στην γενέτειρα του Μιχάλη Πέτρου, την Λύση, την ώρα της κηδείας του και απο δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές στη Λευκωσία που διαμαρτύρονταν για τις δολοφονίες.

Το αίτημα για αποκατάσταση της μνήμης του Μιχάλη Πέτρου και των άλλων αριστερών που δολοφονήθηκαν απο τα πρωτοπαλλήκαρα του Γρίβα και της ΕΟΚΑ βρίσκει όλο και μεγαλύτερη απήχηση. Είναι φανερό ότι τα στελέχη του ΑΚΕΛ που σκοτώθηκαν απο τους μασκοφόρους του Γρίβα, δεν εκτελέστηκαν γιατί ήταν συνεργάτες των άγγλων αλλά δολοφονήθηκαν με τον πιό αποτρόπαιο τρόπο για να τρομοκρατηθούν οι αριστεροί και να περιθωριοποιηθεί η αριστερά.

Αυτό εξάλλου ομολογεί και ο ίδιος ο Γρίβας σε απαντητική επιστολή του στο Μητροπολίτη Άνθιμο στις 25-1-58 ο οποίος του ζητούσε να σταματήσει τις δολοφονίες των αριστερών: *«οι κομμουνισταί ειναι οι αντίπαλοι μας είτε το θέλουμε είτε όχι. Ενδείκνυται να τους εξοντώσουμε ως πολιτική οντότητα, ώστε να μη επηρεάζουν το εθνικό ζήτημα όπως συνέβαινε μέχρι τούδε»*.

Δεν είναι τυχαίο εξάλλου που παρόντες στην εκδήλωση στην ΠΑΣΥΔΥ ήταν και οι συγγενείς των ηρώων της Λύσης ενώ όλοι οι συγχωριανοί του Μιχάλη Πέτρου που ήταν στην ΕΟΚΑ προσυπογράφουν σήμερα το αίτημα για την αποκαταστασή του.

Παρ'όλα αυτά οι σύνδεσμοι των αγωνιστών επιμένουν ότι ο Γρίβας δεν έκανε λάθη. Ο Θάσος Σοφοκλέους μάλιστα απο την τηλεόραση όταν ρωτήθηκε απο δημοσιογράφο αν θα δουν το ζήτημα είπε ότι «*η ιστορία της ΕΟΚΑ γράφτηκε και δεν ξεγράφεται*». Ποτέ όμως, ούτε τότε, ούτε και σήμερα, δεν παρουσίασαν έστω και το ελάχιστο στοιχείο για να δικαιολογήσουν τους ισχυρισμούς τους.

Ο δε Κληρίδης τιμά τον δολοφόνο Γρίβα και συμμετέχει κάθε χρόνο στα μνημόσυνα του στη Λεμεσό ένω κλείνει τ'αυτιά στο αίτημα για αποκατάσταση των αδικοσκοτωμένων αριστερών.

Απο τις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας για τη δολοφονία απο μασκοφόρους της ΕΟΚΑ, του Μιχάλη Πέτρου και των άλλων αριστερών το '58

Βέβαια η αποκατάσταση δεν σημαίνει να δηλώσει η κυβέρνηση ή οι σύνδεσμοι των αγωνιστών απλά ότι έγιναν κάποια λάθη όπως ζήτησε ο Χριστόφιας από τον Κληρίδη.

Σημαίνει δημόσια παραδοχή, ότι οι δολοφονίες των αριστερών ήταν μια συνειδητή πολιτική επιλογή του Γρίβα για να απομονώσει την Αριστερά. Ολη η ζωή του Γρίβα είναι γεμάτη απο παρόμοια εγκλήματα. Τα χέρια του είναι βαμμένα με αίμα, απο το '44 που σαν αρχηγός της φασιστικής οργάνωσης «Χ» συνεργάζονταν με τους ναζί στην Ελλάδα και δολοφονούσε αριστερούς, μέχρι την ΕΟΚΑ του '55 - '59 και την ΕΟΚΑ Β' του '72 - '74.

Η αποκατάσταση σήμερα των δολοφονημένων αριστερών απο την ΕΟΚΑ είναι άμεση και επιτακτική ανάγκή, όχι μόνο για να αποκαταστήσουμε τη μνήμη και τις οικογένειες των δολοφονηθέντων, όχι μόνο για ν' αποκαταστήσουμε την ιστορική αλήθεια αλλά και σαν απαραίτητο κομμάτι της κόντρας με την πολιτική της εθνικοφροσύνης, της λιτότητας και της πολεμοκαπηλιας που ακολουθά η κυβέρνηση Κληρίδη.

Αγγελική Μιχαήλ

Το δυστύχημα στον Μονιάτη

Κυβερνητική αδιαφορία για τη «στροφή του θανάτου»

Άλλοι έξι άνθρωποι έχασαν την ζωή τους και 30 τραυματίστηκαν σε τροχαίο στο δρόμο Πλατρών - Λεμεσού, κοντά στην απότομη και κατηφορική στροφή στο Μονιάτη, στη γνωστή "στροφή του θανάτου".

Μπορεί ο Αβέρωφ Νεοφύτου να δήλωνε με στόμφο, μετά το τελευταίο τραγικό δυστύχημα, ότι "ο δρόμος αυτός είναι λαιμητόμος" αλλά στη φιλολογία που ακολούθησε τόσο ο ίδιος όσο και όλοι οι άλλοι "αρμόδιοι" φρόντισαν να επικεντρώσουν τη συζήτηση για τις ευθύνες στον οδηγό του αυτοκίνητου. Ακόμη και το πόρισμα της έρευνας ασχολείται με τις βλάβες του οχήματος σχεδόν αποκλειστικά. Οι δικές τους ευθύνες συγκαλύπτονται πίσω από τα καμένα αμίαντα των φρένων και τους καπνούς των τροχών του λεωφορείου.

Ο δρόμος αυτός θεωρείται - από τότε που κατασκευάστηκε- σαν δρόμος σκοτώστρα ενώ το συγκεκριμένο σημείο έχει βαφτεί πάρα πολλές φορές με αίμα. Στο παρελθόν έγιναν άλλα δύο πολύνεκρα δυστυχήματα στο ίδιο ακριβώς σημείο. Το 1981 ένα σχολικό λεωφορείο με μαθητές κατέπεσε στον γκρεμό με αποτέλεσμα να σκοτωθούν τρεις μαθήτριες. Το 1988 ένα στρατιωτικό όχημα των βρετανικών βάσεων με αρκετούς στρατιώτες είχε την ίδια "τύχη" με αποτέλεσμα οχτώ από αυτούς να χάσουν τη ζωή τους.

Δυστυχήματα, όμως γίνονται καθημερινά στο "δρόμο λαιμητόμο", ευτυχώς χωρίς τόσες απώλειες ή ζημιές. Και δεν φταιει κανένα φθαρμένο ελαστικό, ούτε κανένας συμπλέκτης αλλά ο ίδιος ο δρόμος με την πολύ μεγάλη κλίση, την έλλειψη σωστής σήμανσης και την απουσία επιβραδυντικής λωρίδας διαφυγής. Δεν έχει περάσει ένας χρόνος από το εξίσου τραγικό τροχαίο στην Πάφο όπου ένα φορτηγό μετά από βλάβη στα φρένα, αμολήθηκε ακυβέρνητο στους κεντρικούς δρόμους της πόλης σκοτώνοντας πέντε ανθρώπους, γιατί δεν υπήρχε και πάλι λωρίδα διαφυγής. Τότε και πάλι έγιναν δηλώσεις μπροστά στις κάμερες για δρόμους λαιμητόμους, για απαράδεκτη αδιαφορία του κράτους κλπ, ενώ πάρθηκε "αμέσως" η απόφαση για κατασκευή λωρίδων διαφυγής σε όλους τους κατηφορικούς δρόμους. Λίγες μέρες μετά οι αποφάσεις μπήκαν στα συρτάρια των υπουργικών γραφείων και έμειναν εκεί μέχρι το δυστύχημα στο Μονιάτη.

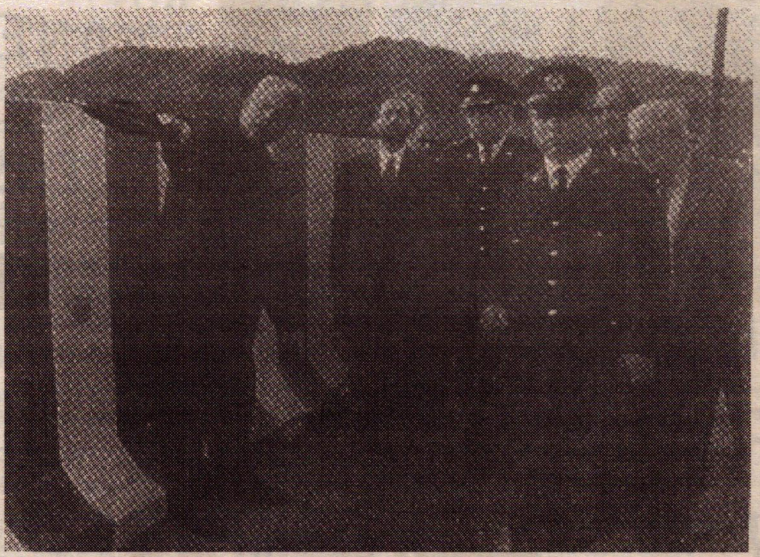

Ο "δολοφόνος επιστρέφει στη σκηνή του εγκλήματος". Οι διάφοροι "αρμόδιοι" και ο Υπουργός, εξετάζουν την "στροφή του θανάτου" μετά το δυστύχημα. Τόσα χρόνια ομως δεν ενδιαφέρτηκαν να κάνουν τίποτα.

Είναι υποκρισία να προσπαθούν να τα φορτώσουν όλα στον οδηγό. Ειδικά όταν το ίδιο το κράτος δεν κάνει κανένα έλεγχο στα οχήματα δημόσιας χρήσης για να εξοικονομήσει προσωπικό. Ακόμα και αν κάνει κάποιο έλεγχο, συνήθως κυνηγά κανένα φτωχό λεωφορειούχο χωρίς να του παρέχει καμιά επιδότηση ή βοήθεια, ενώ αφήνει ανενόχλητες τις μεγάλες εταιρείες να παρανομούν. Πάντα ακούμε τα ονόματα των οδηγών, σπάνια όμως ακούμε τα ονόματα των εταιρειών που ευθύνονται για την συντήρηση των οχημάτων.

Στο τελευταίο δυστύχημα του Μονιάτη κατέρρευσε ακόμα ένας μύθος: αυτός της άμεσης και συντονισμένης επέμβασης όλων των εμπλεκομένων υπηρεσιών για αντιμετώπιση εκτάκτων περιστατικών. Η σύγχυση που επικράτησε ήταν τέτοια που σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, τραυματίες θεωρήθηκαν νεκροί για αρκετή ώρα, τα ασθενοφόρα καθυστερούσαν να έρθουν (τα κανάλια είχαν έρθει πιο γρήγορα), το ίδιο και η πυροσβεστική. Το νοσοκομείο της Λεμεσού και της Κυπερούντας ουσιαστικά έκλεισαν και δεν δέχονταν άλλα περιστατικά. Τα αποθέματα αίματος είχαν εξαφανιστεί.

Με τον πιο τραγικό τρόπο φάνηκαν οι συνέπειες της λιτότητας που εφαρμόζει εδώ και χρόνια η κυβέρνηση, στον τομέα της υγείας. Η έλλειψη ασθενοφόρων, η έλλειψη προσωπικού, η έλλειψη κλινών στα νοσοκομεία είναι αποτέλεσμα αυτής της πολιτικής και οδηγούν με μαθηματική ακρίβεια σε απώλειες ζωών.

Ας μην κρύβεται λοιπόν η κυβέρνηση πίσω από πορίσματα και στρουθοκαμηλισμούς. Είναι η πολιτική της που σπέρνει τον θάνατο στους δρόμους και είναι καθήκον κάθε εργαζόμενου να την αποκαλύψει αλλά και να παλέψει για σωστό και ασφαλές οδικό δίκτυο και για περισσότερες δαπάνες για την υγεία.

Αντώνης Σαρρής

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Η κυβέρνηση κλονίζεται να τη σπρώξουμε να «πέσει»

Προϋπολογισμό «ανάπτυξης και κοινωνικής πρόνοιας» χαρακτήρισε ο Αναστασιάδης στην ομιλία του στην Βουλή, τους νέους προϋπολογισμούς που κατέθεσε η κυβέρνηση. Εφθασε μάλιστα να παραθέτει την αύξηση των κινητών τηλεφώνων, των οικιακών βοηθών και των νέων αυτοκινήτων για να αποδείξει πόσο βελτιώθηκε το επίπεδο ζώης μας επί διακυβέρνησης Κληρίδη.

Οσο ομώς κι'αν προσπαθούν οι βουλευτές του Συναγερμού και οι υπουργοί της κυβέρνησης να πείσουν για τις κοινωνικές ευαισθησίες τους, η πραγματικότητα είναι πολύ διαφορετική. Οι νέοι προϋπολογισμοί που πέρασαν με τις ψήφους του ΔΗΣΥ, του ΔΗΚΟ και των ΕΔΗ, είναι η αντανάκλαση της πολιτικής της λιτότητας, των περικοπών και του κουτσουρέματος των κοινωνικών παροχών που ακολουθά η κυβέρνηση.

Λιτότητα

Κύριο χαρακτηριστικό αυτής της πολιτικής είναι η προσπάθεια να διαλύσει το κοινωνικό κράτος και να φορτώσει το κόστος στις πλάτες των εργαζομένων. Οι προσανατολισμοί της κυβέρνησης στο τομέα της υγείας και της παιδείας είναι η πιο καθαρή απόδειξη αυτής της πολιτικής. Τα κουστουρεμένα κονδύλια που προνοούν οι νεοί προυπολογισμοί όχι μόνο δεν πρόκειται να λύσουν τα τεράστια προβλήματα που υπάρχουν σ'αυτούς τους χώρους αλλά αντίθετα οδηγούν στην διάλυση τους. Η δημόσια και δωρεάν υγεία και παιδεία μένει μόνο στα λόγια αφού οι εργαζόμενοι καλούναι να πληρώνουν όλο και περισσότερα.

Στο χώρο της δημόσιας υγείας η εικόνα που υπάρχει είναι αυτή της διάλυσης και αποσύνθεσης. Τα τεράστια προβλήματα και οι ελλείψεις που συνεχώς διογκώνονται έχουν σαν αποτέλεσμα να γίνεται πια καθημερινό φαινόμενο κόσμος να πληρώνει με την ζώη του αυτή την κατάσταση. Οι νέοι προϋπολογισμοί δεν δείνουν τίποτα για να αλλάξει αυτή η κατάσταση. Αντίθετα ανοίγει το δρόμο στην ιδιωτικοποίηση. Το νέο εθνικό σχέδιο υγείας είναι ενδεικτικό αυτής της πολιτικής. Μειώνει τα λεφτά που πληρώνει το κράτος, φορτώνει στις πλάτες των εργαζομένων το κόστος για την δημόσια υγεία και ανοίγει τις ευκαιρίες στους ιδιώτες να θησαυρίζουν. Οι καταγγελίες της συντεχνίας των γιατρών για το το νέο Ογκολογικό νοσοκομείο, όπου στην ουσία το κόστος θα το έχει το κράτος και το όνομα και τα κέρδη η Τράπεζα Κύπρου είναι ενδεικτικό στο που στοχέυει η πολιτική της κυβέρνησης.

Στο χώρο της εκπαίδευσης η εικόνα είναι εξίσου τραγική. Οι αντιδράσεις των μαθητών, των εκπαιδευτικών και των γονιών για τις τεράστιες ελλείψεις και τα προβλήματα που υπάρχουν συνεχώς διογκώνονται. Η τελευταία κινητοποίηση με αίτημα την αύξηση των δαπανών για την παιδεία είναι το πιο χαρακτηριστικό παράδειγμα για την αγανάκτηση που υπάρχει στο χώρο της εκπαιδευσης. Τα κονδύλια για το πανεπιστήμιο είναι κουστουρεμένα, η πανεπιστημούπολη νοιάζει όνειρο απατηλό και οι αρχές του πανεπιστημίου προειδοποιούν ότι υπάρχει άμεσος κίνδυνος φυγής ακαδημαϊκών αν η κυβέρνηση δεν ενισχύσει το προϋπολογισμό του.

Απέναντι σ'αυτές τις ανάγκες η κυβέρνηση στους νέους προϋπολογισμούς μειώνει αντί ν'αυξάνει τα κονδύλια για την παιδεία. Ακόμα περισσότερο προχώρησε στην αναγνώρισει τίτλων σπούδων για τα ιδιωτικά κολλέγια στρώνωντας έτσι το δρόμο στους ιδιώτες να πλουτίζουν από τις ελλείψεις και τις αδυναμίες της δημόσιας εκπαίδευσης. Για τις δημόσιες σχολές, ΑΤΙ, Ξενοδοχειακή, Νοσηλευτική καμία αναγνώριση, αντίθετα οδηγούνται στο κλείσιμο αφού οι φοιτητές θα προτιμούν τους αντίστοιχους κλάδους των ιδιωτικών κολλεγίων όπου τα πτυχία τους θα αναγνωρίζονται. Ειναι ολοφάνερος ο προσανατολισμός της κυβέρνησης στο πνίξιμο της δημόσιας εκπαίδευσης προς ώφελος των ιδιωτικών εκπαιδευτηρίων.

Ιδιωτικοποιήσεις

Οι ιδιωτικοποιήσεις, το κτύπημα των δικαιώματων των εργαζομένων και η δημιουργία για το ιδιωτικό κεφάλαιο των ευκαιριών να μεγιστοποιήσει τα κέρδη του είναι ο άλλος στόχος αυτής της κυβέρνησης. Με το πρόσχημα του εκγσυχρονισμού έχουν ξεκινήσει το ξεπούλημα των δημόσιων εταιριών. Φιλοξένια, Δασικές, ΑΤΗΚ, ΑΗΚ, Κυπριακές Αερογραμμές, Αρχη Λιμένων κτλ έχουν μπεί στο στόχαστρο της κυβέρνησης.

Το κουτσούρεμα της ΑΤΑ και το νομοσχέδιο για την απαγόρευση των απεργιών έρχονται να ολοκληρώσουν αυτή την προσπάθεια της κυβέρνησης.

Μπορεί ο Αβέρωφ Νεοφύτου να διαλαλεί τα πλεονεκτήματα του ιδιώτικου τομέα και να προβάλλει την μέθοδο της αυτοχρηματοδότησης σαν το γιατρικό για την λύση των προβλημάτων, αυτό όμως που ο ίδιος και η κύβερνηση του θέλουν να ξεχάσουν είναι το σκάνδαλο με τις προσυνενοημένες προσφορές. Το ότι δηλαδή οι μεγάλες εργοληπτικές εταιρίες συνενοούνταν από πρίν για το ποια εταιρία και πόσα θα πάρει την προσφορά με αποτέλεσμα να πληρώνουμε πολλαπλάσια από την πραγματική αξία των έργων. Ακόμα και ο Θεμιστοκλέους δεν μπορεί να κρύψει ότι η επιλογή για το κτίσιμο των σταθμών αφαλάτωσης δεν είναι άσχετη με τις ανάγκες κάποιων καπιταλιστών για την δημιουργία γηπέδων γκολφ.

Αντιδρασεις

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που αυτές οι επιλογές τις κυβέρνησης ξεσηκώνουν τις αντιδράσεις του κόσμου από τα κάτω. Η διάθεση των εργαζομένων για να αντισταθούν στην πολιτική της κυβέρνησης συνεχώς μεγαλώνει.

Από το χώρο της υγείας όπου γιατροί και νοσηλευτές εντείνουν τις αντιδράσεις τους, στην εκπαίδευση όπου η οργή ξεχύνεται στους δρόμους. Η ΟΕΛΜΕΚ, η ΟΛΤΕΚ, ο Σύνδεσμος γονέων, το Συντονιστικό των μαθητών έχουν συνάψει κοινό μέτωπο με κεντρικό αίτημα το δώστε λεφτά για την παιδεία. Στο μέτωπο της ΑΤΑ που η ΠΕΟ, η ΕΤΥΚ, η ΔΕΟΚ, η ΠΟΑΣ και η ΟΕΛΜΕΚ μετά τις πρώτες προειδοποιητικές στάσεις ανακοινώνουν ότι έρχεται συνέχεια και κλιμάκωση των αγώνων. Στο μετώπο των ιδιωτικοποιήσεων που η αντίδραση μεγαλώνει και στο μέτωπο αφαλάτωση που μετά τους Ζακακιώτες και οι Σκαλιώτες δηλώνουν έτοιμοι για μαζικές κινητοποιήσεις.

Παντού η πολιτική της κυβέρνησης βρίσκεται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα των απλών ανθρώπων. Η αδυναμία της να περάσει την πολιτική της την οδηγά σε κρίση. Οι συγκρούσεις μέσα στα μέλη της κυβέρνησης και του Συναγερμού έχουν γίνει καθημερινό φαινόμενο. Η απώλεια της ψυχραιμίας τους Αναστασιάδη και η προσπάθεια του να ρίξει το φταίξιμο στους δημόσιους υπάλληλους, οι οποίοι για ιδεολογικούς λόγους παρεμποδίζουν το έργο της κυβέρνησης, όπως είπε, είναι ενδεικτικό της αδυναμίας και τις κρίσης της κυβέρνησης. Η διάθεση του κοσμού από τα κάτω φουντώνει και η κυβέρνηση κλονίζεται από το βάρος της πίεση και των αντιδράσεων που δέχεται.

Αντιπολίτευση

Μέσα σ'αυτό το κλίμα η στάση της αντιπολίτευση όλο και περισσότερο μοιάζει στην κυπριακή παροιμία «που σου νεύκω, που πάεις». Το ΔΗΚΟ ψήφισε τους προϋπολογισμούς δείνοντας έτσι τα διαπιστευτήρια του σαν υπεύθυνο κόμμα της αρχούσα τάξης και η ΕΔΕΚ κράτησε την παραδοσιακή της στάση καταψηφίζοντας τους προυπολογισμούς εκτός τα κονδύλια για τους εξοπλισμούς και τους πρόσφυγες χώρις όμως στην ουσία να δείχνει ιδιαίτερη διάθεση να συγρουστεί με την πολιτική της κυβέρνησης. Το ΑΚΕΛ που είναι το κόμμα που θα έπρεπε να μπεί μπροστά και να εκφράσει όλη αυτή την διάθεση που υπάρχει, αρκέστηκε στην αποχή καταψηφίζοντας κάποια κονδύλια που στο σύνολο του προϋπολογισμού είναι αμελητέα.

Αν και για πρώτη φόρα στην ιστορία του, το ΑΚΕΛ κρατά στάση αποχής στην ψήφιση των προϋπολογισμών, αυτό με κανένα τρόπο δεν εκφράζει τις πραγματικές διαθέσεις του κόσμου του αλλά και όλων όσων αντιδρούν σήμερα στην κυβερνητική πολιτική. Ο Χριστόφιας μάλιστα στην δευτερολογία του ομολόγησε πως αν το ΑΚΕΛ άκουε το κόσμο θα έπρεπε να καταψηφίσει τους προϋπολογισμούς και όχι απλά να απέσχει. Πράγματι η στάση του ΑΚΕΛ δεν ανταποκρίνεται με κανένα τρόπο στις προσδοκίες και την αντικυβερνητική διαθεση του κόσμου.

Η καταψήφισει των προϋπολογισμών θα ήταν μια ήττα για την κυβέρνηση και ταυτόχρονα θα έδεινε φτερά σ'όλο αυτό το κόσμο που παλεύει και αντιστέκεται. Το ΑΚΕΛ όμως προτίμησε να μήν ξεφύγει από τα πλαίσια της «υπεύθυνης και δημιουργικής αντιπολίτευσης» δίνοντας έτσι ακόμα μια ανάσα στην κυβέρνηση.

Επαναστατική οργάνωση

Αυτή η στάση του ΑΚΕΛ απογοητεύει και συγχίζει τους αγωνιστές της εργατικής τάξης. Γι' αυτό χρειάζεται σήμερα να χτίσουμε μια άλλη αριστερά που να κοντράρει τις επιλογές των καπιταλιστων και όχι να τους κάνει πλάτες για να περάσουν.

Χρειάζεται μια επαναστατική αριστερά που να κοντράρει τα ιδεολογήματα της παγκοσμιοποίησης, των ιδιωτικοποιήσεων και της ελεύθερης αγοράς. Μια αριστερά που να στηρίζεται στην εργατική τάξη και στους αγώνες της. Που να μπαίνει στις μάχες και να προσπάθει να οργανώνει και να συντονίζει τους αγώνες των εργαζομένων και να μπορεί να τους οδηγεί στη νίκη.

Χρειάζεται μια αριστερά που να μπορεί να προβάλει το όραμα του σοσιαλισμού σαν την προοπτική στους καθημερινούς αγώνες της εργατικής τάξης. Μια αριστέρα που θα είναι υπεύθυνη και δημιουργική μπροστά στα συμφέροντα των εργατών και όχι στα σχέδια των καπιταλιστών. Σ'αυτή την προοπτική είναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία.

Τρία πολύτιμα βιβλία απο τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία:

- Μπορεί να γίνει επανάσταση σήμερα;
- Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός
- Οι επαναστατικές ιδέες του Μάρξ

Μπορείτε να τα προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλέφωνο 02-349959

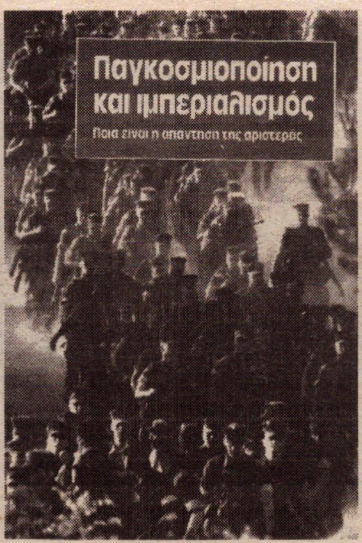

Γενεύη...

η ελπίδα στη "διπλωματία των πολιτών" ή στην αλληλεγγύη των εργατών;

Οι συνομιλίες της Γενεύης έληξαν με τους Κληρίδη και Ντενκτάς να συμφωνούν σε ένα νέο γύρο διαπραγματεύσεων τον ερχόμενο Μάη. Παρά τις εμπρηστικές ανακοινώσεις τους στη διάρκεια των εκ του σύνεγγυς, και οι δύο Κύπριοι πολιτικοί δήλωσαν τελικά ικανοποιημένοι από τις συνομιλίες και αισιόδοξοι για τις προοπτικές μιας διευθέτησης.

Τις ίδιες μέρες οι υπουργοί Εξωτερικών της Ελλάδας και της Τουρκίας ολοκλήρωναν τον κύκλο ανταλλαγής επισκέψεων σε Άγκυρα και Αθήνα, με αναφορές στην ιστορικότητα του γεγονότος, και με την υπόσχεση ότι τα «μικρά βήματα» στον δρόμο της εξομάλυνσης των ελληνοτουρκικών σχέσεων θα ακολουθήσουν άλλα πιο μεγάλα. Επιστέγασμα, η αναθεώρηση και η αποδοχή από τον Σημίτη της πρόσκλησης του Ετζεβίτ να επισκεφθεί την Άγκυρα — η πρώτη επίσκεψη Έλληνα Πρωθυπουργού στη Τουρκία μετά από μισό αιώνα.

Αυτή η ύφεση — στην οποία συνέτεινε το έντονο αίσθημα αλληλεγγύης που αναπτύχθηκε μέσα στους απλούς ανθρώπους μετά τους σεισμούς στην Τουρκία και την Ελλάδα — είναι προτιμότερη για τον καθένα που προτιμά να βλέπει τις δυο πλευρές να συνομιλούν και να ανταλλάσσουν επισκέψεις παρά πολεμικές απειλές.

Πόσο ουσιαστικά έχουν προχωρήσει όμως τα πράγματα;

Στη πράξη οι συνομιλίες δεν αφορούν τα συμφέροντα της πλειοψηφίας του κόσμου, των εργαζόμενων και των νέων στις δυο πλευρές, αλλά αυτούς που έχουν την οικονομική δύναμη. Τα «μικρά βήματα» δεν ισχύουν όταν πρόκειται για τις ρατσιστικές αστυνομικές διώξεις που αντιμετωπίζουν οι Τουρκοκύπριοι που ζουν στο Νότο με το άθλιο πρόσχημα ότι είναι πράκτορες.

Συνομιλούν, αλλά για ποιού τα συμφέροντα; Πίσω απο τις χειράψιες και τα χαμόγελα ακονίζουν τα μαχαίρια

Αυτό που ο Γιώργος Παπανδρέου ονόμασε «διπλωματία των πολιτών» δεν είναι τίποτε άλλο από ευφημισμός για την προσπάθεια συνδιαλλαγής ανάμεσα στα συγκρουόμενα καπιταλιστικά συμφέροντα στο τρίγωνο Άγκυρα-Αθήνα-Λευκωσία. Η διπλωματία των βιομηχανικών και εμπορικών επιμελητηρίων αναπτύσσεται σε μια προσπάθεια μεγιστοποίησης των κερδών τους μέσα στις νέες διεθνείς συγκυρίες, οι μεν σε βάρος των δε, αλλά και οι διό μαζί σε βάρος της εργατικής τάξης στη Κύπρο, στην Ελλάδα και την Τουρκία. Δεν είναι τυχαίο ότι στον επόμενο γύρο των συνομιλιών όπου αρχίζει η μπίζνες των «Μέτρων Οικοδόμησης Εμπιστοσύνης» θα συμμετέχει και ο Χόλμπρουκ, ενός μεστός διπλωμάτης και επιχειρηματίας.

Ήδη η Εθνική Τράπεζα της Ελλάδας ετοιμάζεται να ανοίξει υποκατάστημα στη Τουρκία ενώ Έλληνες επιχειρηματίες παίζουν στο Χρηματιστήριο της Τουρκίας μέσω επενδυτικών ευκαιριών που προσφέρει η ΕΕ.

Δόγμα = Μπίζνες

Η Ελληνική κυβέρνηση, έχοντας δώσει το πράσινο φως στην ΕΕ να γίνει η Τουρκία υποψήφια για ένταξη χώρα, καλλιεργεί ένα κλίμα αναμονής ανταλλαγμάτων από την πλευρά της Τουρκίας. Παρόμοια, η κυβέρνηση Κληρίδη, έχοντας το ελληνικό veto με το μέρος της, έχοντας τροχιοδρομημένη την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην ΕΕ και αποκλειστικότητα στις Ευρωπαϊκές χρηματοδοτήσεις, εκβιάζει την τουρκοκυπριακή πλευρά για μια «πρόοδο» στο Κυπριακό προσαρμοσμένη στα δικά της μέτρα.

Στην πράξη Κληρίδης και Σημίτης δεν έχουν μειώσει ούτε κατά ένα σεντ τα εξοπλιστικά τους προγράμματα.

Την ώρα που ο Κληρίδης βρισκόταν στη Γενεύη «επιδιώκοντας πρόοδο στο Κυπριακό» στη Λευκωσία εγκρίνονταν οι προϋπολογισμοί της κυβέρνησης του για στρατιωτικούς εξοπλισμούς ύψους πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων λιρών. Η πολιτική των S-300 και των TOR-M1, η πολιτική του Ενιαίου Δόγματος και του «ενεργού ηφαιστείου» όχι μόνο δεν υποχώρησε αλλά συντρέχει με τις προσπάθειες ενός διακανονισμού. Ο Σημίτης από την μεριά του προχωρεί κανονικά με το τεράστιο εξοπλιστικό πρόγραμμα των 4,5 τρισεκατομμυρίων δραχμών για την επόμενη πενταετία. Ούτε ακύρωσε βέβαια το πρόγραμμα για να γίνει η Ελλάδα χώρα παραγωγής του μαχητικού τέταρτης γενιάς, Eurofighter.

Αυτός ο πολεμικός χορός των εκατομμυρίων και δισεκατομμυρίων σε συνδυασμό με το κλίμα «αναμονής ανταλλαγμάτων» όχι μόνο απειλεί την ύφεση και την ειρήνη, αλλά δίνει το περιθώριο στους απορριπτικούς εθνικιστές να βγουν από το καβούκι στο οποίο χώθηκαν μετά τα γεγονότα της Δερύνιας το 1996.

Ο Μητροπολίτης Κερύνειας μαζί με τον Αρχιεπίσκοπο ρίχνουν εκ νέου το πολεμοκάπηλο σύνθημα «τα σύνορα μας είναι στη Κερύνεια» ενισχύοντας τα ακροδεξιά στοιχεία του «Θέλεις φέσι, θέλε Ομοσπονδία». Αυτούς δηλαδή που δεν διστάζουν να προβάλουν την ωμή απειλή ότι «*δεν χρειάζονται πολλοί για να ανατρέψουν το σημερινό κλίμα ύφεσης*».

Στο ίδιο μήκος κύματος, ο Παπαθεμελής στην Ελλάδα δηλώνει ότι ή «λύση» βρίσκεται στην προετοιμασία για πόλεμο: «*Είναι θετικό ότι το εξοπλιστικό πρόγραμμα της χώρας αποφασίστηκε να προχωρήσει. Ουδείς πρόκειται να πιέσει την Άγκυρα εκτός από την Ελληνική ικανότητα και ετοιμότητα. Όταν όλα τα άλλα αποδειχτούν πομφόλυγες, το μόνο σίγουρο είναι η δύναμη αποτροπής. Ο κόσμος ανήκει στους γενναίους*», λέει ο Παπαθεμελής, ο προσφιλής στους δικούς μας ακροδεξιούς, ελληνας πολιτικός.

Όσο ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με βίαια μέσα άλλο τόσο η συνομιλίες είναι η συνέχιση του πολέμου με διπλωματικά. Το σκληρό παζάρι του Κληρίδη, τα «ανταλλάγματα» του Παπανδρέου και η διαρκής κλιμάκωση των εξοπλισμών είναι αδύνατο να εγγυηθούν την ειρήνη.

Η απάντηση βρίσκεται σε κάποια απλά, αλλά πραγματικά βήματα: Στη μείωση των εξοπλισμών μέσα από την ακύρωση του Δόγματος και των στρατιωτικών δαπανών — που θα αποδεσμεύσουν τεράστια ποσά για αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, για αύξηση των δαπανών για την Υγεία και Παιδεία, για μόνιμη επίλυση του υδατικού προβλήματος. Τη μείωση της θητείας χωρίς επαγγελματικό στρατό που κοστίζει εκατοντάδες εκατομμύρια. Στην επαναπροσέγγιση χωρίς όρους και ανταλλάγματα.

Δάφνος Οικονόμου

ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΕΠΑΝΑΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ ΝΕΩΝ

Την Κυριακή 6 Φλεβάρη οργανώθηκε στην Πύλα εκδήλωση επαναπροσέγγισης ελληνοκυπρίων και τουρκοκυπρίων νέων. Η εκδήλωση έγινε με πρωτοβουλία νεολαίων και από τις δυο πλευρές.

Στην εκδήλωση, που περιελάμβανε συμβολική δεντροφύτευση, ποδοσφαιρο και πάρτι με μουσική που έπαιξαν συγκροτήματα νεολαίας και από τις δυο πλευρές, συμμετείχαν περίπου 200 άτομα, τουρκοκύπριοι και ελληνοκύπριοι. Ειχε πολύ κέφι και παρά την προσπάθεια των διοργανωτών να της δώσουν απολίτικο χαρακτήρα, υπήρξαν αρκετές πολιτικές συζητήσεις ανάμεσα στους νέους που είχαν μιά κοινή κατάληξη: οι νέοι των δυο πλευρών δεν έχουν καμία διάθεση να αλληλοσκοτωθούν και ότι δεν έχουν τίποτα να μοιράσουν.

ΔΙΕΘΝΗ

ΑΥΣΤΡΙΑ

Οργή και διαδηλώσεις για τη συμμετοχή των φασιστών στη κυβέρνηση

Με μαζικές, μαχητικές κινητοποιήσεις "χαιρέτισαν" χιλιάδες εξαγριωμένοι διαδηλωτές τη νέα συγκυβέρνηση δεξιάς-φασιστών, στην Αυστρία.

Την Παρασκευή, τη μέρα της ορκωμοσία της νέας κυβέρνησης, το κέντρο της Βιέννης, σε τίποτα δεν θύμιζε πιά τη φημισμένη για την πολυτέλειά της αυστριακή πρωτεύουσα: είχε, κυριολεκτικά, μετατραπεί σε πεδίο μάχης.

"Αντίσταση"

Πάνω από πέντε χιλιάδες διαδηλωτές είχαν συγκεντρωθεί, από το μεσημέρι στην πλατεία Μπάλχαουσπλατς, μπροστά στο προεδρικό μέγαρο για να εκφράσουν το μίσος τους για τη νέα κυβέρνηση. Οι υπουργοί -έξι από το δεξιό "Λαϊκό Κόμμα" του Βόλφγκανκ Σίσελ και έξι από το ακροδεξιό "Κόμμα Ελευθερίας" του Γέργκ Χάιντερ- δεν τόλμησαν να βγούνε από το προεδρικό μέγαρο, μετά την ορκωμοσία. Η αστυνομία αναγκάστηκε να τους φυγαδεύσει στην Καγκελαρία, που βρίσκεται στην άλλη πλευρά της πλατείας, από ένα υπόγειο τούνελ -τόσο μεγάλη ήταν η οργή των διαδηλωτών.

Και όχι άδικα. Ο Χάιντερ, ο αρχηγός του Κόμματος Ελευθερίας, είναι δηλωμένος θαυμαστής του ναζισμού και του Χίτλερ. Σε μια δημόσια ομιλία του δεν δίστασε να εκφράσει τον θαυμασμό του για "την συνετή πολιτική απασχόλησης του Γ'Ράιχ". Και σε μια συγκέντρωση στρατιωτικών θρασύτατα αποκάλεσε τους αξιωματικούς των SS, την "αφρόκρεμα" του ναζιστικού στρατού που ευθύνεται για εκατοντάδες χιλιάδες εγκλήματα, "θαρραλέους άνδρες" και "ακέραιους χαρακτήρες".

Ο ρατσιμός και ο σοβινισμός είναι οι ακρογωνίαιοι λίθοι του "Κόμματος Ελευθερίας". "Πρώτα η Αυστρία" ήταν το αγαπημένο σλόγκαν του Χάιντερ στις πρόσφατες εκλογές -ένα σύνθημα που θύμιζε ανατριχιαστικά το χιτλερικό "Deutschland uber alles - Η Γερμανία πάνω απ' όλα". Οι μετανάστες και οι "ξένοι" βρίσκονται συνεχώς στο στόχαστρό του.

"Φοβόμαστε" έγραφε με μεγάλα μπλέ γράμματα το πανό που κρατούσε μια ομάδα μεταναστών στη διαδήλωση της Παρασκευής.

Η οργή από αυτές τις προκλητικές δηλώσεις είναι τόσο μεγάλη που ανάγκασε τον ίδιο τον Χάιντερ να "τις πάρει πίσω" και να δεχτεί να μην συμμετέχει προσωπικά στη νέα κυβέρνηση. Αλλά και οι "συνεργάτες" του, που κάθονται τώρα στις υπουργικές καρέκλες, δεν είναι καθόλου καλύτεροι. "Το Κόμμα Ελευθερίας δεν είναι ναζιστικό κόμμα" έλεγε σε μια συνέντευξη, δυο μέρες πριν την ορκωμοσία, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Τόμας Κλέστιλ, που προσπαθεί να κατευνάσει το κύμα αγανάκτησης που έχει ξεσπάσει. "Δυστυχώς", αναγκάστηκε να συμπληρώσει, "*οι ανώτατοι ηγέτες αυτού του κόμματος εξακολουθούν να χρησιμοποιούν μια γλώσσα που τους κάνει εντελώς ακατάλληλους για οποιοδήποτε πολιτικό αξίωμα*".

Ο κόσμος, όμως, δεν πείθεται από τους ψεύτικους καθησυχασμούς. Ξέρει ότι το πρόβλημα δεν είναι, απλά, η γλώσσα που χρησιμοποιούν υπουργοί του Χάιντερ: "Ο Χάιντερ είναι φασίστας" φώναζαν οι διαδηλωτές τη μέρα της ορκωμοσίας, έξω από το προεδρικό μέγαρο. "Ντροπή", έγραφαν τα πανό, "Η Αυστρία του Χάιντερ δεν είναι η δική μου Αυστρία", "το 73% δεν ψήφισε Χάιντερ" (το Κόμμα Ελευθερίας πήρε 27% στις εκλογές του Οκτώβρη), "αντίσταση", "ποτέ ξανά φασισμός".

Οσο πέρναγε η ώρα, τόσο πύκνωνε η διαδήλωση. Σε πολλά σχολεία οι μαθητές εγκατέλειπαν, μαζί με τους καθηγητές τους, τις τάξεις για να κατέβουν στη συγκέντρωση. Στην πλατεία Μπαλχαουσπλάτς συναντήθηκαν με χιλιάδες άλλους εργαζομένους -ταχυδρομικούς, οδηγούς στα τράμ και τα τραίνα, υπαλλήλους γραφείων, τραπεζοϋπάλληλους εργαζόμενους στους δήμους, οικοδόμους. Πολλοί βρίσκονταν εκεί, αντιπροσωπεύοντας το σωματείο ή την ομοσπονδία τους. Και φυσικά συναντήθηκαν με τους χιλιάδες μετανάστες που είχαν κατέβει με τα αυτοσχέδια πανό και τις πικέτες τους για να εκφράσουν τον φόβο και την οργή τους. Οι εφημερίδες και τα κανάλια υπολογίζουν ότι κάποιες στιγμές η διαδήλωση ξεπέρασε τις δέκα χιλιάδες.

Το βράδυ ένα κομμάτι της συγκέντρωσης εισέβαλε στο υπουργείο Κοινωνικής Ασφάλειας. Η αστυνομία επιτέθηκε με γκλόμπ, ασπίδες και πυροσβεστικές αντλίες -η χειρότερη αστυνομική καταστολή στην Αυστρία εδώ και μια δεκαετία. Δεκάδες διαδηλωτές τραυματίστηκαν.

Απογοήτευση

Στις εκλογές που έγιναν τον περασμένο Οκτώβρη το Κόμμα Ελευθερίας τινάχτηκε, με ένα ανατριχιαστικό 27,2%, στη δεύτερη θέση, δυο δέκατα της μονάδας μπροστά από το δεξιό Λαϊκό Κόμμα. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα -που κυβερνάει την Αυστρία με διάφορες συμμαχίες, πρακτικά χωρίς διακοπή, από τη δεκαετία του '70 - κατάφερε μεν να παραμείνει με 33,4% στην πρώτη θέση, οι απώλειες του, όμως, είναι πολύ μεγάλες.

Τα αποτελέσματα, όμως, αυτά δεν σημαίνουν ούτε ότι οι Αυστριακοί έγιναν ξεφνικά όλοι φασίστες ούτε ότι βρισκόμαστε άμεσα μπροστά σε ένα νέο '33 -ότι η δύναμη των φασιστών στην Αυστρία μπορεί να συγκριθεί με τη δύναμη των ναζί στη Γερμανία τη χρονιά που ο Χίτλερ ανέβηκε στην εξουσία.

Η πλειοψηφία του κόσμου στην Αυστρία -ανάμεσά τους ακόμα και πολλοί που ψήφισαν τον Χάιντερ στις τελευταίες εκλογές- δεν βλέπει με θετικό μάτι την συμμετοχή στην κυβέρνηση. Ο Χάιντερ χρωστάει τη μεγάλη άνοδο στα ποσοστά του κύρια στην απογοήτευση που έχει σπείρει η "Μεγάλη Συμμαχία" σοσιαλδημοκρατών-δεξιάς που κυβέρνησε την Αυστρία τα τελευταία 14 χρόνια.

Η Αυστρία είναι μια από τις πιο πλούσιες και αναπτυγμένες χώρες της Ευρώπης. Τα τελευταία χρόνια, όμως, η οικονομία της έχει περάσει σε μια περίοδο παρατεταμένης ύφεσης και παρακμής: η ανεργία έχει φτάσει στο 7%, ένα ποσοστό μικρό για τα δεδομένα της Ευρωπαϊκής Ενωσης, που δεν παύει, όμως, να είναι το μεγαλύτερο σε ολόκληρη τη μεταπολεμική ιστορία της Αυστρίας.

Η συγκυβέρνηση σοσιαλδημοκρατών-δεξιάς φόρτωσε κυνικά τα βάρη της κρίσης στους εργάτες και παρέδωσε τα θύματά της άοπλα στην δημαγωγία του Χάιντερ και των φίλων του. Η κυβέρνηση της Μεγάλης Συμμαχίας "ανακάλυψε", για παράδειγμα, ξαφνικά ότι οι γυναίκες, μετά τη γέννα, παίρνουν υπερβολικά μεγάλη πληρωμένη άδεια από τη δουλιά τους -και την έκοψε σχεδόν ολοκληρωτικά. Η επίθεση αυτή έδωσε τη δυνατότητα στον Χάιντερ να συνδιάσει την αντιδραστική του, σεξιστική προπαγάνδα "*οι γυναίκες να κάθονται στο σπίτι να μεγαλώνουν τα παιδιά τους*" με την υπόσχεση για ένα επίδομα (5.700 σελίνια το μήνα για κάθε παιδί κάτω των 6 χρόνων) που κάθε νέα μητέρα είχε, τώρα πιά, άμεση ανάγκη.

Ο Χάιντερ δεν σταμάτησε να υπερασπίζεται τις "παραδοσιακές αξίες" και να επιτίθεται με κάθε ευκαιρία στους "ξένους" -τους μετανάστες, τους πρόσφυγες που ζητάνε πολιτικό άσυλο, τους εργάτες από την Τουρκία, την Ανατολική Ευρώπη ή τα Βαλκάνια που ζούνε εδώ και χρόνια στην Αυστρία- που τους κατηγορεί ότι φέρνουν την ανεργία και την εγκληματικότητα ή ότι "αλλιώνουν" τον αυστριακό τρόπο ζωής.

Ρατσιμός

Η κυβέρνηση, αντί να κοντράρει τις επιθέσεις του Χάιντερ, προτίμησε να προσαρμοστεί. Το 1999 η Αυστρία περιόρισε τον αριθμό των μεταναστών που δέχεται σε 8.000 - 50% λιγότερους από ότι το 1995.

"*Από το 1993*", δηλώνει ο Μάρτιν Σένκ, μέλος μιας εκκλησιαστικής ανθρωπιστικής οργάνωσης της Αυστρίας που προσπαθεί να προσφέρει βοήθεια σε αυτούς που ζητούν άσυλο, "*η κυβερνητική συμμαχία έχει υιοθετήσει, χωρίς συζήτηση, τις απαιτήσεις του Κόμματος Ελευθερίας για τον περιορισμό των μεταναστών. Αποτέλεσμα αυτού είναι να έχει σήμερα η Αυστρία την πιο σφιχτή πολιτική παροχής μόνιμων αδειών παραμονής σε ξένους σε ολόκληρη την Ευρώπη*".

Τον περασμένο Μάη ο Μάρκους Ομοφούμα, ένας μετανάστης από τη Νιγηρία που είχε απελαθεί από την Αυστρία πέθανε στο αεροπλάνο που τον μετέφερε πίσω στην Αφρική, Οπως κατήγγειλαν οι αυτόπτες μάρτυρες οι αστυνομικοί που τον συνόδευαν προσέθεταν και άλλες ταινίες στο στόμα του, κάθε φορά που προσπαθούσε να φωνάξει -και τις έβγαλαν μόνο όταν τελικά πέθανε από ασφυξία.

Αυτή η πολιτική της προσαρμογής στην προπαγάνδα των φασιστών νομιμοποίησε το παραπλανητικό ονομαζόμενο Κόμμα της "Ελευθερίας" και χάρισε στον Χάιντερ το 27,2% στις τελευταίες εκλογές.

Ο Χάιντερ δεν έχει πίσω του τις παραστρατιωτικές συμμορίες που έδωσαν, τη δεκαετία του '30, στον Χίτλερ τη δυνατότητα να τσακίσει το εργατικό κίνημα και την αριστερά και να εφαρμόσει στη Γερμανία το βάρβαρο πρόγραμμά του. Αλλά δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα προσπαθήσει τώρα να εξαργυρώσει ακριβώς με αυτό τον τρόπο τις πρόσφατες "επιτυχίες" του κόμματός.

Πόλωση

Γι αυτό ο Χάιντερ και οι φίλοι του αποτελούν μια πραγματική απειλή για την Αυστρία -και όχι μόνο. Κανένας δεν δικαιούται να υποτιμήσει αυτόν τον κίνδυνο.

Αλλά οι φασίστες στην Αυστρία ούτε παντοδύναμοι είναι, ούτε έχουν κερδίσει την αποδοχή της μεγάλης πλειοψηφίας. Η Αυστρία είναι σήμερα, στην πραγματικότητα, μια χώρα βαθειά πολωμένη. Το εργατικό κίνημα και η αριστερά έχουν πραγματικά τη δύναμη να τσακίσουν τους φασίστες.

Το πρόγραμμα της νέας κυβέρνησης περιλαμβάνει μια σειρά από επιθέσεις σε βάρος των κατακτήσεων της εργατικής τάξης -ανάμεσα στα άλλα αύξηση του όριου συνταξιοδότησης και συμμετοχή των εργαζομένων στα έξοδα ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης.

Ομως ακριβώς αυτές οι προτάσεις της δεξιάς ήταν που τορπίλισαν, τους προηγούμενους μήνες, μια νέα "Μεγάλη Συμμαχία" της Σοσιαλδημοκρατίας με τη δεξιά. Οι αντιδράσεις των συνδικάτων εμπόδισαν τους ηγέτες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος να υπογράψουν ένα ακόμα κοινό κυβερνητικό πρόγραμμα με τη δεξιά που θα περιλάμβανε τέτοιες επιθέσεις στην εργατική τάξη. Ο ηγέτης της δεξιάς έτρεξε να αγκαλιάσει τον Χάιντερ σαν απάντηση.

Πριν προλάβει ακόμα καλά-καλά να ορκιστεί η γαλαζόμαυρη συμμαχία τα συνδικάτα προειδοποιούσαν κιόλας τους νέους υπουργούς να μην τολμήσουν να αναμετρηθούν μαζί τους. Ο ηγέτης του συνδικάτου μεταφορών έχει ήδη απειλήσει με απεργία εάν τολμίσει η κυβέρνηση να βάλει χέρι στις συντάξεις.

Τα συνδικάτα, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, η "SOS Mitmensch", και οι περισσότερες οργανώσεις της αριστεράς, ανάμεσα τους και η Linkswende, (αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Αυστρία) έχουν καλέσει σε μια μεγάλη αντιφασιστική διαδήλωση στις 19 Φλεβάρη στη Βιέννη. Δεν υπάρχει καμμιά αμφιβολία ότι θα είναι μια τεράστια κινητοποίηση, που θα οπλίσει με ελπίδα και αυτοπεποίθηση όλους τους αντιφασίστες.

Και στην Αθήνα

Στις 18 Φλεβάρη, μια μέρα πριν τη μεγάλη διαδήλωση της Βιέννης, θα γίνει στην Αθήνα αντιφασιστικό συλλαλητήριο και πορεία προς την Αυστριακή Πρεσβεία.

Στο συλλαλητήριο καλούν συνδικαλιστές και πανεπιστημιακοί, αντιρατσιστικές και αντιφασιστικές οργανώσεις και κόμματα της αριστεράς.

Οι οργανωτές απαιτούν από την κυβέρνηση του Σημίτη να διακόψει τις διπλωματικές σχέσεις με την Αυστρία και να βγάλει εκτός νόμου τις φασιστικές συμμορίες στην Ελλάδα.

«ΔΩΣΤΕ ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑ

«Μαθητές, Καθηγητές, Γονείς Ενωμέν

Στις 3 του Φλεβάρη μαθητές, καθηγητές και γονείς συγκεντρώθηκαν μπροστά από την Βουλή, την ώρα που γινόταν η συζήτηση για τους προϋπολογισμούς του 2000, με κεντρικό σύνθημα ΔΩΣΤΕ ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ.

Ήταν μια κινητοποίηση με πολλη ζωντάνια και δυναμισμό. Καθηγητές, μαθητές και εκπρόσωποι των γονιών με ντουντούκες και πλακάτ βρέθηκαν όλοι μαζί ενωμένοι σε ένα κοινό μέτωπο διεκδικώντας «κονδύλια για την Παιδεία». Τόσο μπροστά από τη βουλή όσο και στην πορεία προς το υπουργείο Οικονομικών, και ιδιαίτερα έξω από το υπουργείο, τα συνθήματα ακούονταν πυκνά από την ντουντούκα και επαναλαμβάνονται απ' όλους. Καθηγητές και μαθητές.

Το αίτημα «Δώστε λεφτά για την Παιδεία» ήταν αυτό που ένωσε μαζί καθηγητές, μαθητές και γονείς σ' αυτή την εκδήλωση που ήταν ταυτόχρονα διαμαρτυρία ενάντια στην αδιαφορία της κυβέρνησης αλλά και απαίτηση να ψηφιστούν κονδύλια για την Παιδεία.

Ένα αίτημα που συμπυκνώνει την ρίζα αλλά και την λύση των προβλημάτων που αντιμετωπίζουν και οι τρεις πλευρές.

Εδώ και χρόνια καθηγητές και μαθητές βιώνουν καθημερινά τις επιπτώσεις από τις περικοπές και την εκπαιδευτική πολιτική της λιτότητας που προωθεί η κυβέρνηση Κληρίδη. Ανεπάρκεια σχολικών κτιρίων και εξοπλισμού, υπερφορτωμένη ύλη, μεγάλος αριθμός μαθητών στις τάξεις, έλλειψη καθηγητών κλπ, που έχουν σαν τελικό αποτέλεσμα την υποβαθμισμένη παιδεία. Προβλήματα που το κόστος τους μεταφέρεται σε κάθε οικογένεια που πρέπει πληρώσει για να καλύψει με τα φροντιστήρια τα κενά της «δωρεάν δημόσιας» εκπαίδευσης.

Αυτά τα προβλήματα που διαιωνίζονται από χρόνο σε χρόνο, έχουν συσσωρεύσει αρκετό θυμό και αγανάκτηση ανάμεσα στους καθηγητές, τους μαθητές και γονείς και δημιούργησαν ένα κλίμα έντασης και αναταραχής στα σχολεία. Αυτό το κλίμα είναι που ανάγκασε και την «Αλλαγή», την παράταξη των καθηγητών που πρόσκειται στον Συναγερμό, να τοποθετηθεί υπέρ της κινητοποίησης. Αυτό το ίδιο κλίμα είναι που την ανάγκασε, κυριολεκτικά την δωδεκάτη ώρα, να καλέσει τα μέλη της να πάρουν μέρος στην 2ωρη αποχή της ΟΕΛΜΕΚ για το ζήτημα της ΑΤΑ, αναθεωρώντας την προηγούμενη αρνητική της στάση.

Οι αντιδράσεις για τα προβλήματα στα σχολεία υπάρχουν κάθε χρόνο, σ' όλη την διάρκεια της σχολικής χρονιάς, αλλά πάντα με αφορμή τα επί μέρους προβλήματα που παρουσιάζονταν στο κάθε σχολείο - θέρμανση, ακατάλληλα κτίρια, μετακινούμενα τμήματα. Έτσι και οι αντιδράσεις είχαν κάθε φορά τοπικό και περιορισμένο χαρακτήρα αφού γίνονταν από κάποια σχολεία ή ακόμα κάποιες τάξεις.

Για πρώτη φορά φέτος οι οργανώσεις καθηγητών, μαθητών και γονιών κάνουν κοινό κάλεσμα για κινητοποίηση κάτω από το σύνθημα «ΛΕΦΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ». Ένα αίτημα που συνολικοποιεί όλες τις επιμέρους διεκδικήσεις και ενώνει και τις τρεις πλευρές σε ένα κοινό μέτωπο ενάντια στην πολιτική της λιτότητας.

Με σύνθημα όπως «επενδύστε στην Παιδεία και όχι στο χρηματιστήριο» τόνιζαν ότι τα λεφτά υπάρχουν και υποδεικνύοντας και από που μπορούν να βρεθούν. Ενώ με τα συνθήματα «Λεφτά για την Παιδεία και όχι για τα Καλλιστεία» ή «ψηφίστε κονδύλια και άστε τα μπιχλιμπίδια» οι διαδηλωτές κατάγγειλαν την υποκρισία της κυβέρνησης ότι δήθεν ενδιαφέρεται για την Παιδεία.

Πραγματικά από το καλοκαίρι έχουν παιχτεί στο χρηματιστήριο δισεκατομμύρια λίρες. Οι τραπεζίτες και οι επιχειρηματίες έχουν κερδίσει υπέρογκα ποσά. Η επιβολή έστω και ενός ελάχιστου ποσοστού φόρου πάνω στα κέρδη θα απέφερε υπέρ αρκετά λεφτά για την λύση των προβλημάτων. Όμως η κυβέρνηση όχι μόνο δεν είναι διατεθειμένη να τους ενοχλήσει αλλά τους υποσχέθηκε ότι για τα επόμενα δυο χρόνια τα κέρδη από το χρηματιστήριο δεν θα φορολογούνται.

«Καθηγητές, Γονείς, Μαθητές, Ενωμένοι Νικητές» έγραφε ένα πλακάτ στην κινητοποίηση.

Πραγματικά εδώ βρίσκεται η δύναμη και η ελπίδα.

Αυτό το κοινό μέτωπο είναι που ανησύχησε και ενόχλησε τον Αναστασιάδη ώστε να δηλώνει την ίδια μέρα μέσα στη Βουλή ότι κάτι τέτοιο πρώτη φορά γίνεται και να κατηγορεί τον Χριστόφια ότι έφερε τους κουβαλητούς του ώστε να υποβαθμίσει την σημασία της ενότητας που χαρακτήριζε την κινητοποίηση.

Να οργανώσουμε τη συνέχεια

Και βέβαια η κινητοποίηση της 3/2 θα μπορούσε να ήταν περισσότερο μαζική. Ουσιαστικά τα 300 περίπου άτομα που συγκεντρώθηκαν ήταν από μερικά Λύκεια της Λευκωσίας, της Λάρνακας και της Λεμεσού. Αυτό όμως έχει να κάνει με την ίδια την οργάνωση και το συντονισμό της κινητοποίησης.

Αν το κάλεσμα γινόταν σε ώρες λειτουργίας του σχολείου αντί στις 3.00 το απόγευμα σε συνδυασμό με στάση εργασίας και αποχή σίγουρα η εικόνα θα ήταν πολύ διαφορετική. Μ' αυτό τον τρόπο θα δινόταν η ευκαιρία να κατεβούν απ' όλα τα σχολεία καθηγητές και μαθητές έξω από τη Βουλή.

Αν γίνονταν σε κάθε σχολείο συνελεύσεις καθηγητών και μαθητών με συζητήσεις για τη σημασία της εκδήλωσης η συμμετοχή θα ήταν μεγαλύτερη. Αυτό φάνηκε και από το γεγονός ότι τα σχολεία που κατέβασαν τον κόσμο ήταν αυτά όπου έγινε και δουλειά από τα μέσα. Μοίρασμα φυλλαδίων από τάξη σε τάξη μέρες πριν ώστε δόθηκε ο χρόνος να ανοιχτεί η συζήτηση και να υπάρξει ζύμωση ανάμεσα στους καθηγητές και μαθητές για το θέμα.

Οι χαιρετισμοί των εκπροσώπων όλων των οργανώσεων που συμμετείχαν εκφράζανε την δυναμική που υπάρχει από τα κάτω. Αφουγκραζόμενος αυτή τη δυναμική ο πρόεδρος της ΟΕΛΜΕΚ ανέφερε πως αν η κυβέρνηση δεν παρακαθίσει σε διάλογο για αύξηση των δαπανών στην Παιδεία υπάρχουν κι άλλοι τρόποι.

Αυτή η κινητοποίηση ήταν μια καλή αφετηρία. Αυτό το κλίμα και αυτή η δυναμική που εκδηλώθηκε πρέπει να αξιοποιηθεί από τις ηγεσίες των καθηγητών και των μαθητών. Εκείνο που χρειάζεται είναι κλιμάκωση και ο συντονισμός του αγώνα. Πρέπει η κινητοποίηση που έγινε στις 3 Φλεβάρη να αποτελέσει το ξεκίνημα. Μόνο έτσι θα υποχρεώσουμε την κυβέρνηση να δώσει λεφτά για την Παιδεία.

Μυριάνθη Λοΐζου

«Η κινητοποίηση διαμαρτυρία έξω από τη Βουλή, καθηγητών, μαθητών και γονιών με αίτημα περισσότερα κονδύλια για την Παιδεία, ήταν ένα γεγονός χωρίς προηγούμενο. Η πολιτική της λιτότητας και η υποβάθμιση της δημόσιας Παιδείας φαίνεται να σπρώχνει στη ριζοσπαστικοποίηση παραδοσιακά συντηρητικά κομμάτια εργαζομένων όπως οι καθηγητές.

Η εικόνα καθηγητών να κρατούν ντουντούκες και μαθητές με σκουλαρίκια να μοιράζουν φυλλάδια, καθώς όλοι μαζί πορευθήκαμε φωνάζοντας συνθήματα δημιούργησε μια ατμόσφαιρα που καμία σχέση δεν είχε με το γκρίζο περιβάλλον των σχολείων και τον ασφυκτικό κλοιό ηλίθιων κανονισμών.

Χρειάζεται όμως αυτές οι εκδηλώσεις, όπως και για την ΑΤΑ, να κλιμακωθούν γιατί αυτή είναι η μόνη γλώσσα που καταλαβαίνει η κυβέρνηση»

Αντώνης Νικολαίδης, καθηγητής, μέλος ΟΕΛΜΕΚ

«Ηταν μια πολύ καλή και σημαντική κινητοποίηση γιατί για πρώτη φορά βρεθήκαμε μαθητές, καθηγητές και γονείς στο ίδιο πλευρό παλεύοντας για να δωθούν δαπάνες για την Παιδεία. Παρά το ότι ήταν σχετικά ολιγάριθμη ήταν επιτυχημένη και έστειλε ένα γερό μήνυμα στην κυβέρνηση για τα τριτοκοσμικά φαινόμενα που παρατηρούνται στην παιδεία, να μήν έχουμε αιθουσές, εργαστήρια, θέρμανση και να στιβαζόμαστε τόσοι μαθητές μέσα σε κάθε τμήμα.

Φυσικά αν οργανώνονταν καλύτερα και γινόταν σε εργάσιμη ώρα σε συνδυασμό με μια στάση εργασίας θα υπήρχε μεγαλύτερη προσέλευση και μεγαλύτερη επιτυχία ώστε να δώσει πραγματικά το μήνυμα στην άλλη πλευρά ότι «δεν παίζεις με την παιδεία»

Κωνσταντίνος Χατζηπέτρου, μαθητής, Παγκύπριο Γυμνάσιο

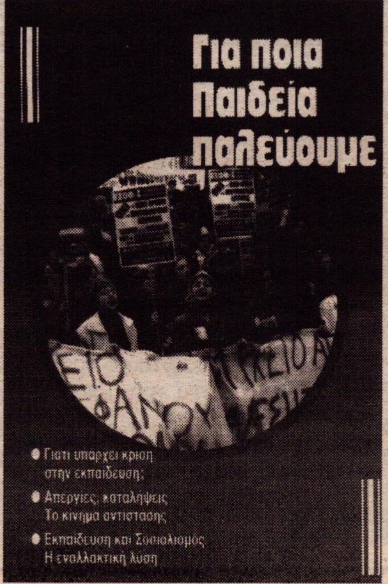

Για ποιά Παιδε

Η κατάσταση διάλυσης που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στην Παιδεία ήταν η αφορμή για την πρόσφατη κινητοποίηση των εκπαιδευτικών και μαθητών έξω από τη Βουλή.

Όμως όλα αυτά τα προβλήματα που έχουν συσσωρευτεί δεν είναι αποτέλεσμα της έλλειψης συγκεκριμένης πολιτικής για την εκπαίδευση από την πλευρά της Κυβέρνησης όπως την κατηγορούν πολλοί ή γιατί δεν εφαρμόζει με συνέπεια την πολιτική της, ούτε είναι απλά αποτέλεσμα κακών σχεδιασμών και έλλειψης προγραμματισμού.

Σίγουρα υπάρχει και κακός προγραμματισμός που οφείλεται σε κακούς χειρισμούς όμως εκείνο που δημιουργεί αυτή την χαώδη κατάσταση είναι η ίδια η πολιτική, οι προσανατολισμοί και προτεραιότητες της κυβέρνησης.

Η εκπαίδευση στον καπιταλισμό έπαψε εδώ και πολλά χρόνια να είναι ο χώρος για να κατακτήσει κανείς τις γνώσεις που απαιτούν οι ανθρώπινες ανάγκες για μια καλύτερη ζωή, και έχει γίνει ένας μηχανισμός που εξυπηρετεί τις ανάγκες της οικονομίας. Ανάλογα με την περίοδο η εκπαίδευση προσαρμόζεται στις ανάγκες και τα σχέδια των καπιταλιστών.

Η μόρφωση και η γνώση μέχρι τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο ήταν ουσιαστικά προνόμιο των παιδιών της άρχουσας τάξης που εκπαιδεύονταν για ν' αναλάβουν τη διαχείριση των επιχειρήσεων των γονιών ή για ν' ασχοληθούν με την πολιτική. Πολύ λίγοι ήταν αυτοί που ξέφευγαν από αυτό τον κανόνα και κατάφερναν να φτάσουν στις ανώτερες βαθμίδες της εκπαίδευσης χωρίς ν' ανήκουν στην άρχουσα τάξη.

Η μαζικοποίηση της Παιδείας έρχεται μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο εξαιτίας της ανάγκης για γρήγορη δημιουργία στελεχών στο τομέα της οικονομίας και της διοίκησης για να ξαναχτίσουν τις οικονομίες που καταστράφηκαν. Οι πύλες των πανεπιστημίων άνοιξαν και η εκπαίδευση έγινε τις περισσότερες φορές υποχρεωτική.

Ανάλογα και στην Κύπρο, αμέσως μετά την ανεξαρτησία που χρειάζονταν να δημιουργηθούν γρήγορα ικανά στελέχη που να αναλάβουν την διοίκηση του κράτους και των δημόσιων επιχειρήσεων, παρατηρείται μια αλματώδης ανάπτυξη της Παιδείας με την εφαρμογή της υποχρεωτικής και δωρεάν παιδείας, την δημιουργία της Ακαδημίας και αργότερα του ΑΤΙ, χτίσιμο νέων σχολείων κλπ. Η εκπαίδευση σ' αυτή την περίοδο είχε ένα προσανατολισμό σε ψηλού επιπέδου γενικές γνώσεις και όχι τόσο στην εξειδίκευση.

Αμέσως μετά τον πόλεμο του '74 οι ανάγκες διαφοροποιήθηκαν. Χρειάζονταν μια γρήγορη εκπαίδευση και εξειδίκευση για να καλύψει τις ανάγκες της ανάπτυξης και της ανασυγκρότησης. Έτσι βλέπουμε μια άνθηση των τεχνικών σχολών, των ινστιτούτων επιμόρφωσης και των κέντρων παραγωγικότητας. Αυτά ήταν η βάση που επέτρεψε να δημιουργηθεί το περιβόητο οικονομικό θαύμα της περιόδου 1976 - '86.

Παράλληλα η παιδεία παραμένει πάντα ο κατ' εξοχήν χώρος μέσα από τον οποίο η άρχουσα τάξη περνά την ιδεολογία της στην εργατική τάξη. Με τέτοιους όρους οι καπιταλιστές και οι κυβερνήσεις τους καθορίζουν τους προσανατολισμούς της εκπαίδευσης και οργανώνου το εκπαιδευτικό σύστημα.

οικονομική κρίση

Αυτό ακριβώς προσπαθούν να κάνουν και σήμερα. Να προσαρμόσουν την εκπαίδευση στις ανάγκες του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Μόνο που σήμερα ο ελληνοκυπριακός καπιταλισμός βρίσκεται αντιμέτωπος με σοβαρά οικονομικά προβλήματα.

Η αστάθεια και η αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει την περίοδο μιας παγκόσμιας οικονομικής ύφεσης κάνει κι εδώ τους καπιταλιστές διστακτικούς, αναποφάσιστους και πολλές φορές αντιφατικούς. Η χαώδης κατάσταση που επικρατεί στην Παιδεία αποτελεί αντανάκλαση του αλαλούμ που επικρατεί στην οικονομία.

Γι' αυτό και η Κυπριακή Δημοκρατία έχει τη χαμηλότερη αναλογία δαπανών για την Παιδεία τόσο σαν ποσοστό επί του ΑΕΠ όσο και σαν ποσοστό των δημόσιων δαπανών απ' όλες τις ευρω-

ΙΔΕΙΑ»

οι Νικητές»

ία παλεύουμε

παϊκές χώρες μαζί με την Ελλάδα.

Σήμερα εκείνο που προέχει για τους καπιταλιστές είναι ένα φτηνότερο και ευέλικτο εργατικό δυναμικό, που να μπορούν εύκολα να το στρέψουν από τον ένα τομέα στον άλλο. Από τη μεταποίηση στα ξενοδοχεία για παράδειγμα ή από τις οικοδομές στις υπηρεσίες.

Βέβαια σε συνθήκες οικονομικής κρίσης όλα αυτά πρέπει να γίνονται με το λιγότερο δυνατό οικονομικό κόστος. Η Παιδεία πρέπει να υποταχθεί στις ανάγκες της αγοράς και όχι στην ανάγκη να δημιουργηθούν άτομα με συνολική γνώση και κρίση. Έτσι η κυβέρνηση προσπαθεί να περάσει την πολιτική της λιτότητας και στην Παιδεία προκαλώντας ουσιαστικά το χάος και τη διάλυση της. Ταυτόχρονα θέλοντας από τη μια να περάσει την κυρίαρχη ιδεολογία της άρχουσας τάξης και από την άλλη να ελέγξει τις αντιδράσεις μαθητών και καθηγητών, προσπαθεί να επιβάλει την πειθαρχία και τον συντηρητισμό στα σχολεία. Οι διάφοροι ηλίθιοι κανονισμοί δεν έχουν να κάνουν τίποτα με την δυνατότητα των μαθητών και των μαθητριών να εκπαιδεύονται. Οι διευθυντές κυνηγούν τους εκπαιδευτικούς για το πως ντύνονται και πως συμπεριφέρονται και δημιουργούν μια πυραμίδα πειθαρχίας και καταπίεσης που στη βάση της βρίσκονται οι μαθητές και στη κορυφή της οι διευθυντές και το υπουργείο.

Η πειθαρχία και η υποταγή αναδεικνύονται σε κυρίαρχα στοιχεία της εκπαίδευσης σήμερα που ο καπιταλισμός βρίσκεται σε κρίση.

επανάσταση

Όμως η Παιδεία μόνο ένα προσανατολισμό πρέπει να έχει: την γνώση, την ανάπτυξη και τη δημιουργία ολοκληρωμένων ανθρώπων.

Για μία τέτοιου είδους Παιδεία είναι που χρειάζεται και αξίζει να παλέψουμε. Δεν πρόκειται για μια ουτοπία ή ένα όραμα. Η Οχτωβριανή επανάσταση το πραγματοποίησε. Το 1918 ψηφίσθηκε ο *Νόμος για την εκπαίδευση*, ο οποίος προέβλεπε ότι η εκπαίδευση «*από θεσμός για την εκμετάλλευση του ανθρώπου να γίνει θεσμός για την εκμετάλλευση του πλανήτη από τον άνθρωπο. Σκοπός της εκπαίδευσης η δημιουργία του "Αφέντη της Φύσης"*.

(Η εκπαίδευση με βάση αυτό το νόμο ήταν πολυδιάστατη, ολοκληρωμένη και "πολυτεχνική". Δηλαδή στόχος ήταν ο μαθητής να μην μαθαίνει μόνο ένα μέρος των γνώσεων - ένα κλάδο με συγκεκριμένη κατεύθυνση - αλλά να έχει μια "πολυτεχνική" εκπαίδευση. Να μην υπάρχει δηλαδή η διαίρεση ανάμεσα στην πνευματική και την χειρονακτική εργασία).

Πρόεβλεπε ακόμη ότι:

- Όλα τα παιδία ηλικίας από 8-17 θα πήγαιναν σχολείο που θα ήταν μικτά.

- Κατάργηση της θρησκευτικής διδασκαλίας στο σχολείο.

- Πλήρη αυτονομία των σχολείων που θα διευθύνονταν από μια "σχολική κολεκτίβα" αποτελούμενη από εκπαιδευτικούς, μαθητές και εργάτες (όπως καθαρίστριες) και θα έκλεγε εκτελεστικές επιτροπές.

- Κατάργηση της δουλειάς στο σπίτι και της σωματικής τιμωρίας.

- Τα Πανεπιστήμια να είναι ανοικτά για όλους πάνω από 16 χρόνων που ήθελαν.

Ο αριθμός των μαθητών διπλασιάστηκε αμέσως από 38.000 το 1917 σε 69.000 το 1918.

Για μια τέτοια Παιδεία παλεύουμε. Και δεν χρειάζεται να περιμένουμε την σοσιαλιστική επανάσταση για ν' αρχίσουμε να τη χτίζουμε. Μπορούμε από σήμερα ν' αρχίσουμε αυτό τον αγώνα. Το αίτημα για δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες σήμερα είναι αποδεχτό από τη μεγάλη μάζα των εκπαιδευτικών, μαθητών, γονιών.

Εκείνο που χρειάζεται είναι οι οργανώσεις της εργατικής τάξης και οι συνδικαλιστικές οργανώσεις των εκπαιδευτικών, να μπουν μπροστά και να οργανώσουν αυτή την πάλη.

Τι λενε οι Σοσιαλιστες

Ιντερνετ και καπιταλισμός

Η αγορά εμπόδιο για την πλατειά αξιοποίηση της τεχνολογίας

Πριν μερικές βδομάδες ανακοινώθηκε η συγχώνευση της νούμερο ένα στον κόσμο εταιρείας παροχής υπηρεσιών στο Ιντερνετ, της America Online με την Time Warner -μια εξίσου τεράστια εταιρεία των ΜΜΕ που αντιπρόεδρός της είναι ο Τεντ Τέρνερ ιδιοκτήτης του CNN. Η αξία στο Χρηματιστήριο της νέας εταιρείας φτάνει τα 190 δις δολάρια, 60,8 τρις δραχμές, δηλαδή εναμιση φορά το ΑΕΠ της Ελλάδας. Αυτή η είδηση σχολιάστηκε σε κανάλια και εφημερίδες με ύμνους για το θαύμα του Ιντερνέτ που ανοίγει καινούργιους δρόμους όχι μόνο για τα χρηματιστήρια αλλά και για ολόκληρη την κοινωνία.

Υπάρχει μια άποψη που λεει ότι το Ιντερνέτ είναι ο θρίαμβος της "ελεύθερης αγοράς", ότι κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε να το δημιουργήσει ο σοσιαλισμός μια "κρατικά κατευθυνόμενη οικονομία". Οτι ο κινητήρας για την εξάπλωση αυτής της θαυμαστής τεχνολογίας είναι ο ιδιωτικός τομέας, οι τράπεζες, το χρηματιστήριο κλπ. Δεν είναι τυχαίο μας λένε ότι η "τεχνολογία της πληροφορίας" αναπτύχθηκε στις ΗΠΑ.

Τα γεγονότα διαψεύδουν αυτές τις θεωρίες. Καταρχήν είναι ψέμα ότι το Ιντερνέτ το γέννησε η ιδιωτική πρωτοβουλία, το επιχειρηματικό πνεύμα και το οικονομικό ρίσκο π.χ. του Μπιλ Γκεϊτς ιδιοκτήτη της Microsoft και σήμερα του πλουσιότερου ανθρώπου στον κόσμο.

Περιορισμοί και κομπίνες

Στη δεκαετία του '60 το αμερικάνικο Πεντάγωνο άρχισε να ανησυχεί για το τι θα γίνει σε περίπτωση πυρηνικού πολέμου, πως θα εξασφαλίσει τις επικοινωνίες όταν, για παράδειγμα, καταρρεύσουν τα τηλεφωνικά δίκτυα. Αρχισε να αναζητάει άλλες έμμεσες μεθόδους επικοινωνίας. Εκεί μπορούμε να αναζητήσουμε τις απαρχές του Ιντερνέτ. Σε ένα δίκτυο υπολογιστών με το όνομα APRANET που είχε δημιουργήσει το 1969 ένα ινστιτούτο ερευνών του στρατού και το κράτησε υπό τον έλεγχό του μέχρι το 1983. Την επόμενη χρονιά το ανέλαβε ένας πανεπιστημιακός οργανισμός -που εφηύρε και το e-mail. Οταν το 1994 το "Ιντερνετ" -όπως είχε ονομαστεί- αφέθηκε στην "ελεύθερη αγορά" ήταν συνδεδεμένα με αυτό περίπου 2 εκατομμύρια συστήματα κομπιούτερ.

Η θεαματική άνοδος εταιρειών όπως η Microsoft του Μπιλ Γκεϊτς δεν είναι κάτι καινούργιο για τον καπιταλισμό. Ο Μπιλ Γκεϊτς δεν έχτισε την αυτοκρατορία του ακολουθώντας κάποιους -ανύπαρκτους- "κανόνες του παιχνιδιού" της αγοράς. Το έκανε κλέβοντας ιδέες άλλων, με μεγάλες κομπίνες και με ξεζούμισμα των εργαζόμενων της επιχείρησης. Το πρόγραμμα που έδωσε στην εταιρεία του την πρώτη μεγάλη ώθηση ήταν το MS-DOS, που το είχε πρωτοφτιάξει μια εταιρεία με την οποία συνεργαζόταν και μετά το πούλησε στην IBM, ρίχνοντας τους μέχρι τότε συνεργάτες του.

Αν οι πανεπιστημιακοί επιστήμονες είχαν αφεθεί ελεύθεροι να προχωρήσουν τις έρευνες χωρίς τους περιορισμούς του Πεντάγωνου και τις κομπίνες της αγοράς, η τεχνολογία θα είχε προχωρήσει πιο γρήγορα.

Οι μαρξιστές δεν αρνούμαστε την πραγματικότητα, ότι ο καπιταλισμός μπορεί να γεννάει νέες τεχνολογίες όπως το Ιντερνέτ. Ηδη στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο, που έγραψαν ο Μαρξ και ο Ενγκελς πριν 150 χρόνια, υπάρχουν φράσεις για τον "καπιταλισμό που συνεχώς επαναστατικοποιεί τα μέσα παραγωγής", που στο επίπεδο της τεχνολογίας, της επιστήμης έχει επιτύχει "μέσα σε 100 χρόνια όσα δεν έχουν πετύχει όλες οι προηγούμενες κοινωνίες". Αυτό που τονίζουμε, αντίθετα, είναι τα μεγάλα εμπόδια που βάζει αυτό το σύστημα στην ανάπτυξή τους με αποτέλεσμα να μην είναι προσβάσιμες και χρήσιμες για ολόκληρη την ανθρωπότητα.

Ακόμα και στις χώρες με τους περισσότερους χρήστες του Ιντερνέτ, τις ΗΠΑ και τη Βρετανία, η πλειοψηφία του πληθυσμού δεν έχει καν πρόσβαση σε ηλεκτρονικό υπολογιστή, πολύ περισσότερο στο Ιντερνετ. Αν πάμε σε περιοχές του πλανήτη όπως η Ασία και η Αφρική ακόμα και το τηλέφωνο είναι κάτι σπάνιο για την συντριπτική πλειοψηφία του πληθυσμού.

Σίγουρα ο ρυθμός νέων χρηστών του Ιντερνέτ θα αυξηθεί το επόμενο διάστημα. Ομως αυτή η διαδικασία δεν γίνεται στο κενό. Οι καπιταλιστές προσπαθούν να περιορίσουν την πρόσβαση στον όγκο των πληροφοριών που μπορούν να κυκλοφορήσουν στο δίκτυο. Το τελευταίο διάστημα με πρόσχημα το χτύπημα της ηλεκτρονικής πορνογραφίας έχει ανοίξει μια ολόκληρη συζήτηση για την εφαρμογή λογοκρισίας. Η ίδια προσπάθεια γίνεται από τις μεγάλες εταιρείες που ελέγχουν την πρόσβαση στο παγκόσμιο δίκτυο, που θέλουν να βάζουν τσουχτερά "διόδια" σε όσους θέλουν να μπουν. Και δεν είναι μόνο αυτό.

Το σύστημα της αγοράς περιορίζει τις δυνατότητες για γνώση που προσφέρει το Ιντερνέτ, φτωχαίνει και διαστρεβλώνει το περιεχόμενό του. Ο Λαμπράκης μπορεί να έκανε μια θεαματική είσοδο στον "κυβερνοχώρο" -και στο Χρηματιστήριο- αλλά αυτό που δίνει από τις σελίδες του είναι ηλεκτρονικό εμπόριο και δωρεάν σύνδεση on line με το Χρηματιστήριο.

Και όμως το Ιντερνετ και η τεχνολογία των υπολογιστών θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να ικανοποιήσει πραγματικές ανάγκες της μεγάλης πλειοψηφίας, για παράδειγμα στην εκπαίδευση. Ομως, η πολιτική των περικοπών και της υποταγής της παιδείας στην αγορά σημαίνει ότι αυτό είναι άπιαστο όνειρο για τα παιδιά των εργατών ή των φτωχών αγροτών, που πολλές φορές δεν έχουν καν αξιοπρεπή κτίρια και στοιβάζονται σε τμήματα 30 ατόμων σε λίγα τετραγωνικά και που με τους εξεταστικούς μαραθώνιους πετιούνται μαζικά έξω από το σχολείο.

Μόνο σε μια κοινωνία που δεν θα είναι βασισμένη στο κυνήγι του κέρδους, η μεγάλη πλειοψηφία θα μπορεί να ελέγχει και να απολαμβάνει τις φανταστικές δυνατότητες της επιστήμης και της τεχνολογίας. Το Ιντερνετ από μόνο του δεν πρόκειται να φέρει αυτή την αλλαγή. Χρειάζεται η καθημερινή, συλλογική πάλη της εργατικής τάξης και της νεολαίας ενάντια στη βαρβαρότητα της αγοράς, για την ανατροπή του καπιταλισμού.

ΑΤΑ

Κλιμάκωση και Συντονισμός των αγώνων

Παρά τα ημίμετρα για την ΑΤΑ με τις δίωρες και αποσπασματικές κινητοποιήσεις, οι εργαζόμενοι ανταποκρίθηκαν μαζικά και η συμμετοχή τους στην δίωρη στάση ήταν καθολική. Αυτό βάζει πίεση στα συνδικάτατα που υπερασπίζονται την ΑΤΑ, να οργανώσουν νέες κινητοποιήσεις και να κλιμακώσουν τον αγώνα και πολύ περισσότερο στις ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ, που παίζουν απεργοσπαστικό ρόλο.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα των πιέσεων που εξασκούν οι εργαζόμενοι απο τα κάτω φαίνεται απο τις κινητοποιήσεις των καθηγητων. Η Αλλαγή, η παράταξη των καθηγητών που πρόσκειται στην κυβέρνηση, ενώ αρχικά κάλεσε τα μέλη της να μή πάρουν μέρος στην στάση εργασίας της ΟΕΛΜΕΚ για την ΑΤΑ, την τελευταία στιγμή αναγκάστηκε να αλλάξει θέση αφού έβλεπε πως πολλά μέλη της ακόμα και απο αυτούς που ψήφισαν ενάντια στην απεργία, θα έπαιρναν μέρος στην στάση εργασίας σεβόμενοι την απόφαση της πλειοψηφίας που ήταν πάνω απο το 75%. Πολλοί καθηγητές μάλιστα δήλωναν ότι: αν δέν μπορέσουμε να υπερασπιστούμε την ΑΤΑ σήμερα ενωμένοι, πώς αύριο θα παλέψουμε για να υπερασπιστούμε τις επιμέρους κατακτήσεις μας.

Στην ΠΟΕΔ που ελέγχεται ακόμη απο την κυβερνητική παράταξη οι αντιδράσεις των δασκάλων απο τα κάτω ανάγκασαν την ηγεσία να συγκαλέσει Γενικές Συνελεύσεις για ν' αποφασίσουν μέτρα για την ΑΤΑ και άλλα αιτήματα των δασκάλων.

Ακόμα και μέσα στην ΣΕΚ και την ΠΑΣΥΔΥ αν οι ηγεσίες τους τολμούσαν να συγκαλέσουν συνελεύσεις για την ΑΤΑ η συντριπτική πλειοψηφία θα ήταν υπέρ των απεργιακών μέτρων.

Αυτή τη φανταστική διάθεση των εργαζομένων αφήνουν αναξιοποίητη οι ηγεσίες των συντεχνιων. Ζητούν διάλογο απο την κυβέρνηση την ώρα που οι υπουργοί της επίμονα δηλώνουν οτι το θέμα της ΑΤΑ ειναι κλειστό ενώ προχωρούν σε νέους φόρους που αυξάνουν το κουτσούρεμα της ΑΤΑ.

Αφήνουν το χρόνο να περνά και την κυβέρνηση να εδραιώνει τα τετελεσμένα της. Μιά δίωρη κάθε δίμηνο ή τρίμηνό δεν μπορεί να φέρει αποτελέσματα. Οι ηγεσίες των συντεχνιών παρά την δημιουργία της συντονιστικής επιτροπής απογοήτευσαν τους εργαζόμενους αφού δέν κατάφεραν να συντονιστούν με αποτέλεσμα να απεργούν ο κάθε κλάδος χωριστά.

Αυτός ο κατακερματισμός και η πολυδιάσπαση της δύναμης των εργαζομένων είναι που εκτρέφει την αδιαλλαξία της κυβέρνησης αλλά και τις απεργοσπαστικές διαθέσεις της ηγεσίας της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ.

Χρειάζεται να οργανώσουμε απεργίες για την ΑΤΑ και όχι ημίμετρα. Απεργίες που να «πονούν» την κυβέρνηση και τους εργοδότες, και όχι στάσεις εργασίας την ώρα του διαλείματος. Μόνο οταν πονέσουν τα κέρδη τους θα υποχωρήσουν. Πρέπει κάθε απεργία και κίνητοποίηση να έχει πολλάπλασιο κόστος για τους εργοδότες απ' όσα μας τρώνε κάθε μήνα απο το κουτσούρεμα της ΑΤΑ και όχι να κάνουμε απεργίες «εις μνήμην» της ΑΤΑ.

Χρειάζεται οργάνωση και συντονισμός για να εκφραστεί στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό η δύναμη των εργαζομένων, απο τους οικοδόμους μέχρι τους καθηγητές, τους δασκάλους, τους τραπεζιτικούς. Απεργίες που να κλιμακώνονται η μία μετά την άλλη, 24ώρη και μετά διαρκείας. Χρειάζονται μαζικά συλλαλητήρια και πορείες για να φανεί η δύναμη η μαζικότητα και η ενότητα των εργαζομένων. Μέσα απο τέτοιους αγώνες είναι που κτίζεται στην πράξη η ενότητα των εργαζομένων, ανεβαίνει η αυτοπεποίθηση τους και απομονωνονται οι απεργοσπαστικές ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ.

Εκείνο που χρειάζεται σήμερα για να υπερασπιστούμε την ΑΤΑ και τις αλλες κατακτήσεις μας που απειλούνται είναι να ζωντανέψουμε τις απεργίες και τους αγώνες με τους οποίους κερδίσαμε την ΑΤΑ.

ΑΦΑΛΑΤΩΣΗ

Λάρνακα, όπως λέμε Ζακάκι

Σε δυναμικές κινητοποιήσεις ετοιμάζονται να κατέβουν οι κάτοικοι της Λάρνακας για να αποτρέψουν τη δημιουργία σταθμού αφαλάτωσης στο βιότοπο των Αλυκών.

Παίρνωντας την σκυτάλη απο τους κατοίκους του Ζακακίου προειδοποιούν ότι δεν θα επιτρέψουν στην Κυβέρνηση να προχωρήσει στη δημιουργία σταθμού αφαλάτωσης πρίν κάνει χωροταξικές και περιβαλλοντικές μελέτες. Σε δημοσιογραφική διάσκεψη που έδωσε ο δήμαρχος μαζί με τους βουλευτές Λάρνακας ανάφερε ότι: «*είναι χαρακτηριστική η ταχύτητα με την οποία η Κυβέρνηση αποφασίζει για την εγκατάσταση οχληρών χρήσεων στην περιοχή της Λάρνακας, ενω όταν πρόκειται να προχωρήσει με την εκτέλεση αναπτυξιακών έργων τα οποία η Λάρνακα απαιτεί εδώ και δεκαετίες (Λιμάνι, μαρίνα, δρόμοι κλπ) παρουσιάζονται χίλιες δυο δυσκολίες, περιπλοκές και αναβλητικότητα.*»

Εξάγγειλαν μάλιστα και συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω απο την Βουλή για την Τρίτη 22 του Φεβράρη.

Δεν υπάρχει αμφιβολί ότι η νίκη των Ζακακιωτών που με τις κινητοποιήσεις τους ανάγκασαν τη Βουλή να μην εγκρίνει τα κονδύλια που χρειάζονταν για την κατασκευή του σταθμού στο Ζακάκι, έχει λειτουργήσει σαν το καλύτερο παράδειγμα. Τον ίδιο δρόμο ετοιμάζονται να ακολουθήσουν τώρα και οι Λαρνακείς.

Ωστόσο δέν πρέπει να αφήσουν τον αγώνα στα χέρια του Δημάρχου και των Βουλευτών γιατι έτσι κινδυνεύουν να μπούν σε μακρόνες διαδικασίες και το θέμα να χασει την δυναμική του όπως έγινε με την αναβάθμιση του Λιμανιού που εκρεμεί τόσα χρόνια. Ήδη ο Δήμαρχος δήλωσε ότι προσανατολίζονται και σε δικαστικές διαδικασίες.

Ο δρόμος όμως που μπορεί να φέρει αποτελέσματα είναι οι δυναμικές κινητοποιήσεις. Μονο έτσι θα μπορέσει να φανεί η αποφασιστικότητα του κόσμου και να ανέβει η αυτοπεποίθηση και η αγωνιστικότητα του και να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση να κάνει πίσω.

Αυτός είναι ο δρόμος που πρέπει να ακολουθήσουν οι κάτοικοι της

Απο παλιότερες κινητοποιήσεις στην Λάρνακα ενάντια στη δημιουργία σταθμού αφαλάτωσης στο προστατευμένο βιότοπο των Αλυκών

Λάρνακας. Αυτό το δρόμο πρέπει νά ακολουθήσουν και οι κάτοικοι των Εργατών που διαμαρτύρονται για τη μόλυνση απο το χυτήριο στη περιοχή τους, οπως και αυτοί που επιρεάζονται απο το χυτηριο του Νέμιτσα στη Λεμεσό. Οσο καιρό κινητοποιούνταν το θέμα τους ήταν στην επικαιρότητα και πίεζαν τη κυβέρνηση. Οταν μπήκαν στη μέση οι διάφοροι πολιτικοί παράγοντες και δόθηκαν κάποιες υποσχέσεις, τα αίτημα τους μπήκε στο ράφι. Δεν πρέπει να επαναλαβουν τα ίδια λάθη και τώρα.

Το Ζακάκι είναι η καλύτερη απόδειξη ότι μόνο οι δυναμικές κινητοποιήσεις απο τα κάτω μπορούν να φέρουν αποτελέσματα.

Ανοίξετε τα σύνορα στους εργάτες

Κυβέρνηση και αστυνομία συνεχίζουν ξενδίαντροπα τις ρατσιστικές διακρίσεις και διώξεις σε βάρος ξένων εργατών. Ρατσιστικές διακρίσεις που προκαλούν το θυμό και την αγανάκτηση κάθε δημοκρατικού πολίτη.

Καθημερινά οι ξένοι εργάτες τραβιώνται αλυσοδεμένοι στα αστυνομικά κρατητήρια και απελαύνονται σαν τους χειρότερους εγκληματίες. Το μόνο τους "έγκλημα" ότι ζήτησαν δουλειά για να θρέψουν τον εαυτό τους και τις οικογένειες τους. Οι πραγματικοί εγκληματίες που μας δηλητηριάζουν με χαλασμένα τρόφιμα, που τρώνε εκατομμύρια στα σκάνδαλα κυκλοφορούν ανενόχλητοι

Απανθωπία

Η Ουκρανή Sofiyia Shabanots αναγκάστηκε να ξενιτευτεί στα 40 της για να δουλέψει εργάτρια στη Γεροσκήπου σε γεωργικές δουλειές. Η Sofiyia προσπάθησε να μεταφέρει σκάλα 20 ποδών η οποία ήρθε σε επαφή με καλώδια υψηλής τάσης. Αυτή η τραγική ατυχία την οδήγησε στο νοσοκομείο με ηλεκτροπληξία και απο εκεί κατευθείαν στο αεροδρόμιο για απέλαση αφου τα σαίνια του τμήματος μετανάστευσης και αλλοδαπών αποφάσισαν να την διώξουν επειδή η άδεια παραμονής της έληξε στις 2 Γενάρη του 1999.

Την ίδια τύχη πολύ πιθανό να έχει και ο ποιητής και δημοσιογράφος Ατζάντ Μοχάμεντ Ντουλάλ απο την Μπαγκλαντές που καταδικάστηκε σε 30 μέρες φυλάκιση, για παράνομη είσοδο στη Κυπριακή Δημοκρατία.

Ο Ντουλάλ μετά από την έκδοση της ποιητική του συλλογής με αντιθρησκευτικό περιεχόμενο, έφυγε απο την χώρα του γιατί φοβόταν για τη ζωή του. Ο Λιβανέζος βαρκάρης που τον μετάφερε για 500 λίρες, τον άφησε στον Πρωταρά και του είπε οτι ήταν στην Ελλάδα. Τέτοια απάνθρωπα περιστατικά είναι μερικά απο τα δεκάδες που βλέπουν το φώς της δημοσιότητας.

Το χαρτί του ρατσισμού

Είναι φανερό ότι ο ρατσισμός δέν προέρχεται από τις προλήψεις και την χαμηλή μόρφωση των πλατιών στρωμάτων της κοινωνίας και κύρια της εργατικής τάξης. Αυτό είναι χοντρό ψέμα. Είναι αποτέλεσμα των ραστιστικών νομοσχεδίων καί περιορισμων που η ίδια η κυβέρνηση βάζει για τους ξένους ενώ τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης στην πλειοψηφία τους ξερνούν με την σειρά τους καθημερινά ένα ραστιστικό εμετό.

Γι΄ αυτό η άποψη «Ευτυχώς που δεν ήταν δικοί μας» που ακούστηκε απο την τηλεόραση για το τραγικό δυστηχυμα στις 30 του Δεκέμβη στο Μονιάτη οπου έχασαν τη ζωη τους εξη άτομα απο τις Φιλιππίνες, είναι το αποτέλεσμα της ρατσιστικής στάσης του κράτους, της αστυνομίας και των ΜΜΕ.

Για τους καπιταλιστές οι ξένοι εργάτες είναι ένα φτηνό εργατικό δυναμικό το οποίο μπορούν να υπερεκμεταλεύονται βάζοντας το να δουλεύει υπερωρίες καθώς καί Σαββατοκυριακα καί αργίες, χωρίς καμιά κάλυψη και ασφάλιση και τους ξεφορτώνονται όποτε γουστάρουν χωρίς κάμια αποζημίωση.

Με τις ιδέες του ρατσισμού οι καπιταλιστές προσπαθούν να αποστρέψουν τις ευθύνες από πάνω τους για όσα κακά γίνονται. Θέλουν να αποπροσανατολίσουν τους εργάτες από τον πραγματικό φταίχτη για την ανεργία, την φτώχεια και την μιζέρια, που δεν είναι άλλο από το σύστημα που εξηπηρετούν, τον καπιταλισμό.

Ο ρατσισμός όμως δεν στρέφεται μόνο ενάντια στους ξένους εργάτες αλλά και στους ντόπιους εργάτες. Μέσα από τον ρατσισμό κτυπούν την δυνάμη της εργατικής τάξης που είναι η ενότητα και αλληλεγγύη όλων των εργατών ανεξάρτητα φυλής, θρησκείας, εθνότητας και φύλου.

Αντίσταση

Χρειάζεται σαν εργαζόμενοι να ζητήτουμε την κατάργηση των περιορισμών και την ελεύθερη είσοδο στο κάθε εργαζόμενο που θέλει να έλθει και να δουλέψει εδώ. Αυτό θα απαλλάξει τους ξένους εργάτες όχι μόνο από το άγχος της παρανομίας και της απέλασης, αλλά και από την άγρια εκμετάλλευση. Να ζητήσουμε την άμεση νομιμοποίηση όλων των ξένων εργαζομένων που βρίσκονται στην χώρα.

Χρειάζεται να παλέψουμε για το δικαίωμα οργάνωσης και ίσα δικαιώματα μέσα στις συντεχνίες και τις οργανώσεις των εργαζομένων και της νεολαίας. Να κινητοποιηθούμε βάζοντας πίεση στις συντεχνίες για άμεσες εκδηλώσεις διαμαρτυρίας σε κάθε ρατσιστική επίθεση. Μόνο έτσι θα αφαιρέσουμε το δικαίωμα σε κάθε μπάτσο και εργοδότη να αποφασίζει για την τύχη κάθε ξένου εργάτη.

Σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κοιτούν οι ηγεσίες των συντεχνιών αντί να πιέζουν για περισσότερους περιορισμούς για την εισαγωγή και εργοδότηση ξένων εργατών και να υποστηρίζουν αυστηρότερο έλεγχο στα λιμάνια και τα αεροδρόμια και να παίζουν τον ρόλο του αστυνομικού καταγγέλλοντας «παράνομους» εργάτες.

Αντίθετα το καθήκον τους είναι να οργανώσουν το θυμό των εργατών ενάντια στα αφεντικά που είναι οι κύριοι και οι μόνοι υπεύθυνοι για την ανεργία, τα χαμηλά μεροκάματα και το κουτσούρεμα της ΑΤΑ. Μ'αυτο τον τρόπο αποτρέπουν την κρατική καταστολή ενάντια στους ξένους αλλά ταυτόχρονα διαφυλάσουν τα δικαιώματα μας και σταματούν την διάδωση των ρατσιστικών αντιλήψεων και ιδεών μέσα στους ίδιους τους εργάτες.

Οι εργάτες ξέρουν πολύ καλά τι σημαίνει να δουλεύεις μακρυά από τους δικούς σου σε ξένο τόπο μιας και πολλοί Κύπριοι δούλεψαν και δουλεύουν ακόμα στο εξωτερικό. Γι΄αυτό και είναι πολλές οι φορές που κόσμος προστάτεψε «παράνομους» εργάτες από την αστυνομία ή κατάγγειλε την βαρβαρότητα απέναντι τους.

Η ενότητα όλων των εργατών θα γκρεμίσει όλους τους διαχωρισμούς που κτίζει ο καπιταλισμός ανάμεσα μας καί ανοίγει τον δρόμο της εργατικής αλληλεγγύης, της ταξικής ενότητας και του διεθνισμού.

Δήμητρα Χριστοδούλου

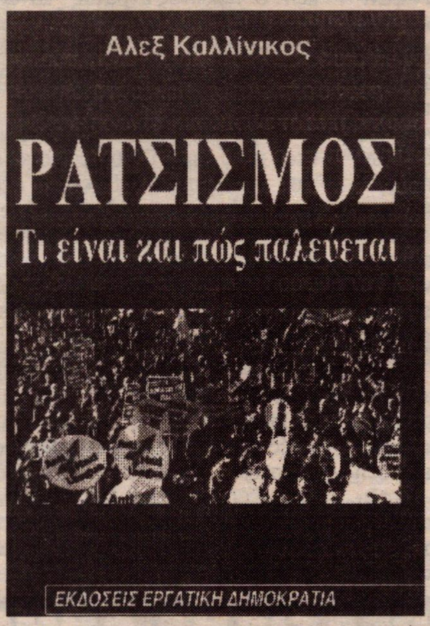

Ενα βιβλιο απαραίτητα για τον καθε αγωνιστή της Εργατικής τάξης και της νεολαίας που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Ιδιαίτερα σήμερα που οι φασίστες προβάλλουν ξανά απειλητικοί στην Ευρώπη. Ο ρατσισμός είναι το υπόβαθρό πάνω στο οποίο πατούν για να κερδίσουν.

Μπορείτε να το βρήτε στα τραπεζάκια που πωλείται η Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλέφωνο 02-349959

Αιμορροφιλικοί

Η λιτότητα δολοφονεί

Ο θάνατος του 29χρονου αιμορροφιλικού Ανδρέα Βεγγλή ήταν η αιτία έντονων διαμαρτυριών του οικογενειακού του κύκλου, που επιρρίπτουν ευθύνες στο υπουργείο Υγείας για ολιγωρία.

Ο Βεγγλής μετά από τροχαίο ατύχημα μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο Λεμεσού όπου και υπέκυψε στα τραύματα του χωρίς να τύχει τη περίθαλψης που έπρεπε να τύχει ένας αιμορροφιλικός. Συγκεκριμένα όπως δήλωσε και ο ιατροδικαστής, Ματσάκης, *«αν ο Βεγγλής τύγχανε εξειδικευμένης περίθαλψης οι πιθανότητες να ζήσει ίσως να ήταν περισσότερες.»*

Οι διαμαρτυρίες των συγγενών του ότι ευθύνεται το υπουργείο για το θάνατο του Βεγγλή είναι πέρα για πέρα δίκαιες. Στην Κύπρο σήμερα υπάρχουν περίπου 200 αιμορροφιλικοί και ούτε ένας ειδικευμένος γιατρός στα νοσοκομεία για να μπορεί ανά πάσα στιγμή να αντιμετωπιστεί μια παρόμοια περίπτωση. Η κυβέρνηση και το υπουργείο κλείνουν τα μάτια και δηλώνουν ότι έκαναν ότι μπορούσαν. Αυτό είναι μεγάλο ψέμα. Αν ενδιαφέρονταν πραγματικά θα φρόντιζαν να ερχόταν ειδικευμένος γιατρός από το εξωτερικό, θα φρόντιζαν από πριν να υπήρχε ειδικό κέντρο για αιμορροφιλικούς με την αναγκαία υποδομή και το εξειδικευμένο προσωπικό για την ασφαλή αντιμετώπιση των αιμορροφιλικών ασθενών. Αντίθετα αφήνουν αυτούς τους ανθρώπους να *«ζουν καθημερινά με την αγωνία ότι, αν κτυπήσουν, θα πεθάνουν»*, όπως δήλωσε και ο εκπρόσωπος του Συνδέσμου Αιμορροφιλικών Κύπρου.

Η αδιαφορία της κυβέρνησης δεν περιορίζεται στους αιμορροφιλικούς. Κόσμος πεθαίνει γιατί στα νοσοκομεία είτε δεν υπάρχει αξονικός τομογράφος ή κάποιο άλλο μηχάνημα ή αν υπάρχει, είναι συχνά εκτός λειτουργίας. Αυτά είναι τα αποτελέσματα της πολιτικής της λιτότητας που ακολουθεί η κυβέρνηση στον τομέα της υγείας. Προτιμά να ξοδεύει εκατοντάδες εκατομμύρια, σε εξοπλισμούς, και να χαρίζει εκατομμύρια σε φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις στους βιομήχανους και τους ξενοδόχους παρά για την υγεία και τη ζωή των απλών ανθρώπων.

Όμως υπάρχει λύση. Η κυβέρνηση μπορεί να αναγκαστεί να δώσει λεφτά για την υγεία κάτω από τις πιέσεις του εργαζόμενων, ιδιαίτερα αυτών που απασχολούνται στον τομέα της υγείας. Μπορεί να λυγίσει κάτω από το βάρος των αγώνων των γιατρών και των νοσοκόμων. Σ' αυτούς τους αγώνες πρέπει να μπει και το αίτημα για ειδικευμένο προσωπικό για την ασφαλή περίθαλψη των αιμορροφιλικών.

Κυριάκος Κοιλιάρης

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικής ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

Λενιν 1917 - 1924
Η πολιορκημένη επανάσταση

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις Εργατική Δημοκρατία ο τρίτος και τελευταίος τόμος της πολιτικής βιογραφίας του Λένιν γραμμένος από τον Τόνι Κλιφ. Ο τόμος αυτός, με τίτλο "Πολιορκημένη Επανάσταση", πραγματεύεται την ταραγμένη περίοδο που άνοιξε με τη νίκη της επανάστασης στη Ρωσία, τον Οκτώβρη του 1917, και έκλεισε με το θάνατο του Λένιν, τον Γενάρη του 1924.

Για το νεαρό εργατικό κράτος τα χρόνια αυτά ήταν χρόνια φανταστικής ελπίδας αλλά και ταυτόχρονα φοβερών δυσχερειών και κινδύνων.

Οι μπολσεβίκοι ήξεραν ότι αυτή η προσπάθεια δεν θα ήταν εύκολη. Ο Λένιν χρειάστηκε να δώσει πολλές μάχες, όχι μόνο ενάντια στην πείνα, τα σαμποτάζ, την αντεπανάσταση και τις επεμβάσεις των ιμπεριαλιστών, αλλά και ενάντια σε νέους αντιπάλους, αντιπάλους που γεννούσαν οι ίδιες οι αντίξοες συνθήκες.

Η επίσημη ιστορία, η ιστορία που γράφεται κάθε φορά από τους ισχυρούς, ξεδιάντροπα τσουβαλιάζει σήμερα τον Λένιν στο ίδιο στρατόπεδο με τους χειρότερους αντιπάλους του. Χωρίς δεύτερη σκέψη οι "ιστορικοί" αυτοί ενώνουν με μια απλή ευθεία γραμμή τον "υπαρκτό σοσιαλισμό" του Στάλιν και των επιγόνων του με τις ηρωικές σελίδες των πρώτων χρόνων της επανάστασης.

Στην πραγματικότητα, όμως, όπως φαίνεται ανάγλυφα από τις σελίδες της "Πολιορκημένης Επανάστασης" ένα βαθύ χάσμα χωρίζει τη Ρωσία της επανάστασης, τη Ρωσία του Λένιν από τη σταλινική βαρβαρότητα, που ακολούθησε.

Τα πρώτα διατάγματα

Από την επαύριο κιόλας της νίκης της επανάστασης οι μπολσεβίκοι έβαλαν μπροστά για να οικοδομήσουν τη νέα "σοσιαλιστική τάξη πραγμάτων".

Το πρώτο διάταγμα της νέας κυβέρνησης αφορούσε τον τερματισμό του πολέμου, την ειρήνη:

Η μυστική διπλωματία, οι ίντριγκες, οι υπόγειες συνθήκες σε βάρος του ενός ή του άλλου έθνους -όλα αυτά τα οποία αποτελούν μέχρι σήμερα τα "όπλα" της εξωτερικής πολιτικής- καταργήθηκαν. Μια βδομάδα μετά την κατάληψη της εξουσίας η κυβέρνηση εξέδωσε ένα διάταγμα που διακήρυσσε "*το δικαίωμα των λαών της Ρωσίας στην ελεύθερη αυτοδιάθεση, έως και την απόσχιση και τη δημιουργία ανεξάρτητου κράτους*".

Την ίδια μέρα που εκδόθηκε η απόφαση για τον τερματισμό του πολέμου η κυβέρνηση ανακοίνωσε την κατάργηση της ιδιοκτησίας της γης. Τα κτήματα των γαιοκτημόνων, της τσαρικής οικογένειας, της εκκλησίας κλπ απαλλοτριώνονταν αυτόματα, χωρίς καμιά αποζημίωση για τους παλιούς ιδιοκτήτες:Υστερα ήρθε η σειρά των εργοστασίων, των καταστημάτων, των τραπεζών,

Στα μέσα Δεκέμβρη η κυβέρνηση των Μπολσεβίκων αναμορφώνει το "οικογενειακό δίκαιο": καθιερώνεται η ισότητα των δυο φύλων, ο πολιτικός γάμος, το αυτόματο διαζύγιο ενώ τα εξώγαμα παιδιά αποκτούν τα ίδια δικαιώματα με τα παιδιά που είχαν γεννηθεί από παντρεμένους γονείς.

Η Τρίτη Διεθνής

Παρά την ευφορία της νίκης ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι ήξεραν πολύ καλά τις δυσκολίες που είχαν να αντιμετωπίσουν.

Η Ρωσία ήταν μια καθυστερημένη χώρα. Η εργατική τάξη ήταν ολιγάριθμη, περιορισμένη στις μεγάλες πόλεις. Τα τρία χρόνια του πολέμου είχαν κάνει αυτή την εικόνα ακόμα πιο δραματική. Η βιομηχανία είχε διαλυθεί, η παραγωγή είχε συρρικνωθεί, τα χωράφια είχαν εγκαταλειφθεί. Η επανάσταση κινδύνευε, κυριολεκτικά, να αφανιστεί από την πείνα και τον λιμό.

Και σαν να μην έφτανε αυτό οι μπολσεβίκοι είχαν να αντιμετωπίσουν και τις εχθροπραξίες των αντιπάλων τους -των "λευκών" νοσταλγών του Τσάρου, των παλιών αφεντικών, των Μεγάλων Δυνάμεων. Λίγους μήνες μετά τη νίκη του Οκτώβρη ξέσπασε ο εμφύλιος πόλεμος στη Ρωσία. Η δύση -δεκατέσσερις συνολικά χώρες, ανάμεσά τους και η Ελλάδα του Βενιζέλου- έσπευσαν να στείλουν στρατό υπέρ των "Λευκών" και εναντια στο νεαρό σοβιετικό κράτος.

Ο Λένιν και οι σύντροφοί του, από την αρχή, δεν έτρεφαν καμιά αυταπάτη ότι θα μπορούσαν να αντέξουν μόνοι τους. "Χωρίς την επανάσταση στη Δύση", έλεγε ο Λένιν, "είμαστε καταδικασμένοι". Για τον Λένιν η επανάσταση στη Ρωσία δεν ήταν παρά το πρώτο στάδιο της παγκόσμιας επανάστασης.

Οι ελπίδες των μπολσεβίκων δεν ήταν καθόλου αβάσιμες. Τον Νοέμβρη του 1918 η επανάσταση πέρασε πάνω από τα ρωσο-γερμανικά σύνορα. Οι εργάτες στη Γερμανία, ακολουθώντας το παράδειγμα των συναδέλφων τους στη Ρωσία, ξεσηκώθηκαν, έφτιαξαν συμβούλια "εργατών, αγροτών και στρατιωτών", γκρέμισαν το καθεστώς του Κάιζερ, και διεκδίκησαν την εξουσία. Λίγο αργότερα ο επαναστατικός πυρετός θα απλωνόταν στην Ουγγαρία, την Αυστρία, την Ιταλία, τη Βουλγαρία, τη Βρετανία, την μακρινή Κίνα...

Αυτό που επιτακτικά χρειαζόταν αυτό το κίνημα ήταν ένα "κέντρο", ένα "παγκόσμιο επαναστατικό κόμμα" που θα μπορούσε να συντονίσει τη δράση του και να καθοδηγήσει τους εργάτες σε όλες τις χώρες στη νίκη. Ο Λένιν και οι σύντροφοί του έβαλαν μπροστά να φτιάξουν μια νέα Διεθνή.

Το πρώτο συνέδριο της Κομμουνιστικής Διεθνούς (Κομιντερν) έγινε στη Μόσχα στις αρχές του Μάρτη του 1919, με τη συμμετοχή αντιπροσώπων από 35 κόμματα και οργανώσεις από όλη την Ευρώπη. Στα χρόνια που ακολούθησαν, η Κομιντέρν εξελίχθηκε στο μεγαλύτερο σχολείο ταχτικής και στρατηγικής για τους επαναστάτες. Οι αρχές του διεθνισμού έγιναν σημαία για την εξάπλωση της επανάστασης.

Η τελευταία μάχη του Λένιν

Οι μπολσεβίκοι κατάφεραν να συντρίψουν την αντεπανάσταση των Λευκών. Ο "Κόκκινος Στρατός", κάτω από την ηγεσία του Τρότσκι, κατάφερε να αποκρούσει τις επιθέσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Η επανάσταση βγήκε από αυτές τις μάχες νικηφόρα.

Το τίμημα, όμως, αυτής της νίκης ήταν πολύ βαρύ. Ο πόλεμος αποδεκάτισε την εργατική τάξη ενώ οι στερήσεις, η ολοκληρωτική διάλυση της βιομηχανικής παραγωγής και οι αναγκαστικές επιτάξεις των αγροτικών προϊόντων για τις ανάγκες του πολέμου έστρεψαν σιγά-σιγά τους αγρότες ενάντια στο νέο καθεστώς.

Για να μπορέσουν να αντιμετωπίσουν τις ελλείψεις -σε τρόφιμα, σε καύσιμα κλπ- και τις σποραδικές αγροτικές εξεγέρσεις οι μπολσεβίκοι αναγκάστηκαν σε μια σειρά από υποχωρήσεις. Στις αρχές του 1921 η κυβέρνηση εισήγαγε τη "Νέα Οικονομική Πολιτική" (ΝΕΠ) -μια εξόφθαλμη, αλλά αναγκαία, υποχώρηση.

Ταυτόχρονα με την υποχώρηση στο εσωτερικό ήρθαν και οι αποτυχίες της επανάστασης στην Ευρώπη. Το 1923 ηττήθηκε το τελευταίο επαναστατικό κύμα στην Γερμανία. Ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι συνειδητοποιούσαν τώρα ότι θα χρειαζόταν να "αντέξουν" πολύ περισσότερο από όσο υπολόγιζαν στην αρχή μέχρι να δούνε την παγκόσμια επανάσταση να θριαμβεύει.

"*Δυστυχώς, όμως ο χρόνος τέλειωνε*" γράφει στην εισαγωγή του βιβλίου ο Κλιφ. Ο αποδεκατισμός της εργατικής τάξης σε συνδυασμό με τις υποχωρήσεις και την διάλυση των ελπίδων μιας γρήγορης νίκης άρχισαν να παράγουν τα πρώτα σημάδια του εκφυλισμού και της αποσύνθεσης όχι μόνο μέσα στο νέο σοβιετικό κράτος αλλά και μέσα στο ίδιο το κόμμα. Ο Λένιν αφιέρωσε τους τελευταίους μήνες της ζωής του για να σώσει το "έργο της ζωής του" από τις νέες απειλές που το επιβουλεύονταν: την ανερχόμενη γραφειοκρατία και τα κομματικά στελέχη που την στήριζαν.

Ο Λένιν, όμως, δεν πρόλαβε να δώσει αυτές τις μάχες. Στις 21 Γενάρη του 1924 πέθανε. Μέσα στα επόμενα χρόνια ο Στάλιν ξήλωσε όλες τις επιλογές του Λένιν, το διεθνισμό, την εργατική δημοκρατία και τελικά εξόντωσε έναν-έναν όλους τους συνεργάτες του Λένιν. Δέκα χρόνια αργότερα, η αντεπανάσταση είχε επικρατήσει ολοκληρωτικά.

Όμως η διαδρομή από τη νικηφόρα επανάσταση μέχρι το χάσιμό της δεν ήταν ένας μονόδρομος, όπως λένε οι απολογητές του καπιταλισμού. Ήταν γεμάτη δύσκολες πολιτικές μάχες, που ο Λένιν προσπάθησε να κερδίσει. Στην προσπάθεια αυτή, μας άφησε μια σπάνια και πλούσια κληρονομιά. Ο Τόνι Κλιφ την παρουσιάζει με την αγάπη και την ειλικρίνεια που της ταιριάζει. Μήν χάσετε αυτό το βιβλίο.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Πυρηνας Κεντρου

Συνεδριαζει στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ

9/2: Ποιός θα στατήσει τους φασίστες του Χάιντερ

16/2:Οι εξελίξεις στην Ελλάδα

23/2: Η εκπαιδευση στο καπιταλισμό

1/3: Χρηματιστήριο και κρίσεις

Πυρηνας Παλ/τισσάς

Συνεδριάζει στα γραφεια της Ε.Δ. η ωρα 7:30μμ

10/2: Καπιταλισμός και περιβάλλον

16/2:Οι εξελίξεις στην Ελλάδα

24/2: Ιντερνετ και καπιταλισμός

2/3: Η πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών

Πυρηνας Στροβολου

Συνεδριαζει στο Στροβολο, καθε Τριτη, οδος Πτολεμαϊδας 7:30μ.μ.

8/2: Ποιός θα σταματήσε τους φασίστες του Χάιντερ

16/2:Οι εξελίξεις στην Ελλάδα

22/2: Το πνεύμα του Σιάτλ απλώνεται

29/2: Παγκοσμιοποίηση και ιμπεριαλισμός

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριαζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της οργανωσης Ηπειρου 9 η ωρα 8 μ.μ. τηλ 747665

10/2:Ποιός θα σταματήσε τους φασίστες του Χάιντερ

17/2:Οι εξελίξεις στην Ελλάδα μο

24/2: Τι είναι ΑΤΑ και τι αντιπροσωπεύει σήμερα

2/3: Η πάλη για την απελευθέρωση των γυναικών

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα
της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι.
Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ ______________________
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ______________________
Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Φλεβάρης 1934 – Εξέγερση στην "Κόκκινη Βιέννη"

Η αντιφασιστική παράδοση των εργατών της Αυστρίας

Υπάρχει ένας μύθος που καλλιεργείται συστηματικά, ότι οι εργάτες στην Γερμανία και την Αυστρία δεν αντιστάθηκαν στο φασισμό, και ότι μάλιστα ήταν οι "πρόθυμοι εκτελεστές του Χίτλερ". Αυτός ήταν για παράδειγμα ο τίτλος του βιβλίου του Ν. Γκολντχάγκεν, ενός αμερικάνου ακαδημαϊκού, που ξεσήκωσε θυελλώδεις συζητήσεις όταν πρωτοδημοσιεύτηκε πριν 2 χρόνια.

Παρόμοιες απόψεις ακούστηκαν και όταν το κόμμα του Χάιντερ πήρε το 27% στις εκλογές του περασμένου Οκτώβρη. "Πήρε ψήφους στις εργατικές και λαϊκές συνοικίες" μας λέγανε διάφορα άρθρα στις εφημερίδες για να αφήσουν μετά υπονοούμενα για την "φυσική ροπή" των Γερμανών και των Αυστριακών προς τον φασισμό.

Αυτές οι απόψεις δεν έχουν λάθος μόνο για το παρόν αλλά διαψεύδονται και από όλη την ιστορική εμπειρία. Ακόμα και μετά την επικράτησή τους ο Χίτλερ και οι ναζί στην Γερμανία ποτέ δεν κατάφεραν να κερδίσουν την υποστήριξη της μεγάλης πλειοψηφίας των εργατών που έδωσαν δεκάδες και εκατοντάδες χιλιάδες θύματα στον αντιφασιστικό αγώνα. Το ίδιο ισχύει για την Αυστρία και μάλιστα στο πολλαπλάσιο. Οι εργάτες της Βιέννης πάλεψαν με το όπλο στο χέρι ενάντια στο φασιστικό πραξικόπημα τον Φλεβάρη του '34 και παρόλο που ηττήθηκαν έδωσαν έμπνευση στους εργάτες όλου του κόσμου.

Ο θρίαμβος του Χίτλερ στη Γερμανία αναμενόταν να ακολουθηθεί από μια παρόμοια νίκη στη γειτονική Αυστρία. Οι περισσότεροι αυστριακοί θεωρούσαν τους εαυτούς τους γερμανούς. Στην κυβέρνηση ήταν ο Ντόλφους ένας θαυμαστής του ιταλού φασίστα Μουσολίνι.

Αφού ο Χίτλερ σταθεροποίησε την εξουσία του στην Γερμανία, ο Ντόλφους προσπάθησε να εγκαθιδρύσει τη δική του δικτατορία. Εκανε στην άκρη το κοινοβούλιο κυβερνώντας με διατάγματα, κατάργησε την ελευθερία του τύπου. Απαγόρευσε τις διαδηλώσεις της Εργατικής Πρωτομαγιάς και μετέτρεψε το κέντρο της Βιέννης σε οχυρωμένο στρατόπεδο για να εμποδίσει τους εργάτες να διαδηλώσουν εκεί. Στις 12 Φλεβάρη του 1934 ο Ντόλφους προσπάθησε να καταστρέψει μια για πάντα τις οργανώσεις της εργατικής τάξης.

Ο στρατός και η αστυνομία απομόνωσαν τις εργατοσυνοικίες ενώ η "Χάϊμβερ" -η φασιστική παραστρατιωτική πολιτοφυλακή που είχε εξοπλιστεί από το στρατό- πήρε το πράσινο φως για να εξαπολύσει ένα κύμα τρομοκρατίας με συλλήψεις, εκτελέσεις και καταστροφές. Τανκς και θωρακισμένα αυτοκίνητα γύριζαν στους δρόμους ενώ το βαρύ πυροβολικό σφυροκοπούσε τα μεγάλα συγκροτήματα των εργατικών πολυκατοικιών.

Τότε οι εργάτες πήραν τα όπλα για να πολεμήσουν ενάντια στους φασίστες.

Οι εργάτες της Αυστρίας δεν έχουν καμμιά ευθύνη για το ολοκαύτωμα, οπως θέλουν να τους κατηγορούν κάποιοι. Αντίθετα έδωσαν ακόμη και με τα όπλα την κόντρα με τους φασίστες για ν' αποτρέψουν μια τέτοια εξέλιψη.

Η ραχοκοκαλιά της αντίστασης ήταν το "Σουτσμπουντ" (Σύνδεσμος Περιφρούρησης) η ένοπλη εργατική πολιτοφυλακή του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος που είχε στις γραμμές της χιλιάδες εργάτες. Το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα της Αυστρίας ήταν ένα τεράστιο κόμμα που στηρίζονταν από την συντριπτική πλειοψηφία των συνδικαλισμένων εργατών. Είχε στις γραμμές του εκατοντάδες χιλιάδες μέλη και έλεγχε τη δημαρχία της πόλης, της "Κόκκινης Βιέννης" όπως την ονόμασαν με καμάρι τα μέλη του. Η μάχη στις 12 Φλεβάρη ξεκίνησε, όταν η αστυνομία μαζί με τους φασίστες προσπάθησαν να κατασχέσουν τα αποθηκευμένα όπλα στο αρχηγείο του "Σουτσμπουντ".

Οι αιματηρές συγκρούσεις κράτησαν 3 μέρες, πριν οι ένοπλες σοσιαλδημοκρατικές ομάδες αναγκαστούν να καταθέσουν τα όπλα. Περίπου 2.000 εργάτες, ανάμεσά τους γυναίκες και παιδιά, δολοφονήθηκαν. Δυστυχώς όλοι αυτοί οι γενναίοι αγωνιστές δεν είχαν την ηγεσία που τους άξιζε.

Ολοι γνώριζαν από καιρό ότι ο Ντόλφους έστρωνε τον δρόμο για τον φασισμό. Ομως οι ηγέτες του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος δεν απαντούσαν στις συνεχείς προκλήσεις. Προτιμούσαν να δίνουν οδηγίες "αυτοσυγκράτησης" στη βάση τους όπως το σύνθημα "Κρατάτε στεγνό το μπαρούτι" δηλαδή "περιμένετε, δεν ήρθε ακόμα η ώρα".

Λίγες βδομάδες πριν γίνει το πραξικόπημα από τον Ντόλφους, περίπου χίλιοι αντιπρόσωποι από τα εργοστάσια της Βιέννης και τις οργανώσεις των σοσιαλδημοκρατών συγκεντρώθηκαν για να σχεδιάσουν τη στάση τους. Ο ηγέτης του Σοσιαλδημοκρατικού Κόμματος, ο Οτο Μπάουερ, ένας από τους πιο γνωστούς ηγέτες της αυστριακής σοσιαλδημοκρατίας, συνοψίζοντας τη γραμμή του κόμματος είπε: "*Οσο υπάρχουν και οι παραμικρές ευκαιρίες να αποφύγουμε τον εμφύλιο πόλεμο, είμαστε υποχρεωμένοι να τις αρπάξουμε*".

Ετσι αντί να κινητοποιήσουν το "Σούτσμπουντ" και να καλέσουν έγκαιρα Γενική Απεργία ενάντια στην εγκαθίδρυση της δικτατορίας, η ηγεσία των Σοσιαλδημοκρατών άφηνε με την αδράνειά της την πρωτοβουλία στα χέρια του Ντόλφους. Το "Σουτσμπουντ" δεν κινητοποιήθηκε παρά στις 11 Φλεβάρη.

Τότε, ο ηγέτης των φασιστικών συμμοριών υποσχέθηκε στο στρατό του "το μεγάλο ξεκαθάρισμα" για την επόμενη μέρα.

Ευθύνη

Ομως, τα σχέδια του σοσιαλδημοκρατικού κόμματος κατέρρευσαν όταν ηγετικά στελέχη του συνελήφθησαν από την αστυνομία. Κανένα μέτρο δεν είχε παρθεί γι' αυτό το ενδεχόμενο. Ακόμα χειρότερα η γενική απεργία που είχε καλεστεί για τις 12 Φλεβάρη και που θα μπορούσε να σταματήσει τον Ντόλφους δεν απλώθηκε πάλι με ευθύνη της ηγεσίας. Η ηγεσία του συνδικάτου των σιδηροδρομικών κήρυξε στάση εργασίας μιας ώρας! Το αποτέλεσμα ήταν οι σιδηρόδρομοι να μεταφέρουν τον στρατό από το ένα κρίσιμο σημείο στο άλλο.

Τα αποτελέσματα ήταν τραγικά. Ενας ρεπόρτερ που βρέθηκε στη Βιέννη έγραψε αργότερα "Συναντούσα περιπτώσεις ανθρώπων που πήγαιναν κάθε μέρα στη δουλειά, επέστρεφαν το βράδυ στον ηγέτη της τοπικής ομάδας περιφρούρησης, έπαιρναν τα όπλα τους και έβαζαν σε κίνδυνο τη ζωή τους στη γραμμή του πυρός. Τα ξημερώματα επέστρεφαν τα όπλα τους και σέρνονταν απρόθυμα ξανά στη δουλειά". Οσο οι μάχες μαίνονταν χιλιάδες εξαγριωμένοι εργάτες που τα σπίτια τους καταστρέφονταν, παρέμεναν σε μικρή απόσταση από τα οδοφράγματα, ενθαρρύνοντας αυτούς που ακόμα αντιστέκονταν αλλά χωρίς να έχουν μια ηγεσία που να τους πει τι να κάνουν.

Οι φασίστες θριάμβευσαν. Κρέμασαν τους τραυματισμένους εργάτες. Η αγγλική εφημερίδα "Τάϊμς" ανέφερε "Η κυβέρνηση διέλυσε όλα τα σοσιαλιστικά εργατικά συνδικάτα, τις επαγγελματικές, αθλητικές, εκπαιδευτικές και καλλιτεχνικές ενώσεις και σωματεία ξεκινώντας από την Αυστριακή Ομοσπονδία των Ελεύθερων Εργατικών Συνδικάτων και καταλήγοντας στις χορωδίες και τις ορχήστρες που υπήρχαν στις εργατικές συνοικίες."

Δεκάδες χιλιάδες σοσιαλιστές και συνδικαλιστές φυλακίστηκαν ή στάλθηκαν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Οι ηγέτες τους κρεμάστηκαν. Η ήττα ήταν πικρή, όμως το εργατικό κίνημα της Αυστρίας έπεσε πολεμώντας, και αυτό βοήθησε στο να σταματήσουν την προέλαση των φασιστών στην υπόλοιπη Ευρώπη. Ο ηρωισμός τους ηλέκτρισε τους εργάτες σε όλο τον κόσμο.

Γαλλία - ΙσπανίαΤις ίδιες μέρες που οι εργάτες στην Βιένη έδιναν τη ζωή τους στα οδοφράγματα, οι εργάτες στο Παρίσι και σε όλη τη Γαλλία έσπαζαν την ραχοκοκαλιά των φασιστών. Οι φασιστικές οργανώσεις στη Γαλλία, που είχαν αποκτήσει εκατοντάδες χιλιάδες μέλη, αποθρασυμένες από την άνοδο του Χίτλερ στην εξουσία οργάνωσαν μια μεγάλη συγκέντρωση στις 6 Φλεβάρη του 1934 και προσπάθησαν να εισβάλουν στο κοινοβούλιο. Η καινούργια κυβέρνηση που σχηματίστηκε πρόβαλε σαν "φραγμός στην αναρχία" και ήταν στην πραγματικότητα ένα βήμα προς το φασισμό.

Η απάντηση ήρθε στις 12 Φλεβάρη. Τα συνδικάτα που ελέγχονταν είτε από το Σοσιαλιστικό είτε από το Κομμουνιστικό Κόμμα, κάλεσαν σε απεργία αλλά σε χωριστές διαδηλώσεις. Ομως οι εργάτες επέβαλαν από τα κάτω την ενότητα.

Οι πορείες των σοσιαλιστών και των κομμουνιστών στο Παρίσι, ενώθηκαν αυθορμητα με το σύνθημα "Ενότητα! Ενότητα!"

Η Γενική Απεργία, είχε τεράστια επιτυχία. Πάνω από 4 εκατομμύρια εργαζόμενους συμμετείχαν, παραλύοντας τα πάντα, ένας αριθμός πολύ μεγαλύτερος από το σύνολο των συνδικαλισμένων. Σε 350 πόλεις έγιναν μαζικές διαδηλώσεις, για παράδειγμα 100.000 διαδήλωσαν στη Μασαλία. Οι φασίστες δεν ξανασήκωσαν κεφάλι. Και ταυτόχρονα άνοιξε ο δρόμος για το φανταστικό κίνημα των καταλήψεων στα εργοστάσια το Μάη και τον Ιούνη του 1936 μετά την νίκη του Λαϊκού Μετώπου στις εκλογές.

Οι εργάτες της Βιένης ήταν το παράδειγμα και για τους εργάτες στις Αστούριας, μια περιοχή στη βόρειο Ισπανία, όταν στις 4 Οκτώβρη του 1934 πήραν τα όπλα για να εμποδίσουν την είσοδο των φασιστών στην κυβέρνηση στη Μαδρίτη. 20.000 εργάτες -με κορμό τους ανθρακωρύχους- συγκρότησαν επιτροπές, οπλίστηκαν ενώ την εξουσία την πήρε μια Επαναστατική Επιτροπή που συμμετείχαν όλα τα εργατικά κόμματα.

"Καλύτερα Βιένη παρά Βερολίνο" και "Αδέλφια Προλετάριοι Ενωθείτε!" ήταν τα συνθήματα των εξεγερμένων στη διάρκεια του ηρωϊκού τους αγώνα που κράτησε 15 μέρες. Δηλαδή, καλύτερα να πεθάνουμε όρθιοι πολεμώντας τους φασίστες όπως στη Βιέννη, παρά να μας πιάσει ο φασισμός προδομένους στα σπίτια μας όπως έγινε στο Βερολίνο. Χρειάστηκε η απίστευτη βαρβαρότητα των ειδικών δυνάμεων του στρατού που ήρθαν από το Μαρόκο, με επικεφαλής τον άγνωστο τότε στρατηγό Φράνκο, για να κατασταλεί η εξέγερση. 2.000 εργάτες βρήκαν το θάνατο, οι περισσότεροι αφού εκτελέστηκαν μόλις πιάστηκαν αιχμάλωτοι.

Ομως, ούτε η δικιά τους θυσία πήγε χαμένη. Οι φασίστες απέτυχαν να αναριχηθούν "μέσω των θεσμών" στην εξουσία όπως στην Γερμανία. Οταν τον Ιούλη του 1936 ο Φράνκο εξαπέλυσε το φασιστικό του πραξικόπημα εκατοντάδες χιλιάδες εργάτες πήραν τα όπλα σε όλη την Ισπανία, ξαναζωντανεύοντας τα συνθήματα των εργατών της Αστούριας.

Σήμερα η δύναμη των φασιστών δεν έχει φτάσει στα εφιαλτικά επίπεδα της δεκαετίας του '30. Αλλά οι εργάτες και η νεολαία της Αυστρίας που διαδηλώνουν ενάντια στον Χαϊντερ συνεχίζουν την αντιφασιστική παράδοση της "Κόκκινης Βιέννης" για την οποία είναι περήφανοι οι εργάτες όλου του κόσμου.

εργατικη δημοκρατια

Την ίδια μέρα που οι καθηγητές, οι μαθητές και ο Σύνδεσμος γονέων διαδήλωναν έξω απο την κυπριακή Βουλή στις 3 Φλεβάρη και οι εκπαιδευτικοί στην Ελλάδα κατέβαιναν σε απεργιακές κινητοποιήσεις και συλλαλητήριο απαιτώντας αυξήσεις, ενάντια στη «μεταρρύθμιση» και κατάργηση των νόμων του Αρσένη, μαζικούς διορισμούς απο την επετηρίδα και να μην χαθεί καμιά οργανική θέση.

Απεργίες καθηγητών, Δασκάλων και νηπιαγωγών

Ανταπόκριση απο την Αθήνα, απο τους συντρόφους της Εργατικής Αλληλεγγύης

Με 48ωρη απεργία οι καθηγητές και 24ωρη απεργία οι δασκάλοι και οι νηπιαγωγοί την πρώτη βδομάδα του Φλεβάρη άνοιξαν το δρόμο για τη κλιμάκωση του αγώνα ενάντια στην λιτότητα και τη διάλυση της δημόσιας εκπαίδευσης που προωθεί η κυβέρνηση. Το υπουργείο με ανακοίνωσή του την πρώτη μέρα της απεργίας, έτρεξε να βγάλει την απεργία “αποτυχημένη” με πολύ χαμηλά ποσοστά. Η αλήθεια είναι πολύ διαφορετική. Η οργάνωση των εκπαιδευτικών, ΟΛΜΕ, έδινε ποσοστό 65% για την πρώτη μέρα της απεργίας. Οπου η απεργία προπαγανδίστηκε και οργανώθηκε, η συμμετοχή ήταν σχεδόν καθολική.

Αυτό έγινε στο 6ο Ενιαίο Λύκειο του Αιγάλεω όπου την πρώτη μέρα η συμμετοχή έφτασε περίπου στο 85%. “Τις προηγούμενες μέρες η απεργιακή επιτροπή που είχαμε συγκροτήσει στις ΕΛΜΕ έκανε επισκέψεις σε πολλά σχολεία για να ενημερώσει και να κινητοποιήσει τους συναδέλφους. Κρεμάσαμε πανό που καλούσαν στην απεργία και μοιράσαμε την προκήρυξη” μας λέει ο Μιχάλης Βεργίτσης, καθηγητής στο σχολείο “το πρωί της Πέμπτης κάναμε απεργιακή φρουρά στην πύλη του σχολείου όχι μόνο για τους συναδέλφους αλλά και για να ενημερώσουμε τους μαθητές μας για το συλλαλητήριο που θα ακολουθούσε στα Προπύλαια.

Το πόσο ψέματα είναι ότι οι συνάδελφοι ιδιαίτερα στα γυμνάσια δεν έχουν διάθεση φαίνεται και από ένα άλλο παράδειγμα: στο 3ο Γυμνάσιο που είναι δίπλα μας, έκανε απεργία η πλειοψηφία των συναδέλφων εκεί που σε προηγούμενες απεργίες συμμετείχε μόνο μια συναδέλφισα. Το ζήτημα βρίσκεται αλλού: πόσο οργανώνεται μια απεργία και τι προοπτική μπαίνει για την κλιμάκωση του αγώνα.”

Εξω από την πύλη του σχολείου άναψε και η συζήτηση με τους μαθητές που έρχονταν. Πολλοί σταμάτησαν να αγοράσουν την «Εργατική Αλληλεγγύη» και έπαιρναν την προκήρυξη των ΕΣΟΜ. *“Αυτό το νέο σύστημα που έχει φέρει το υπουργείο είναι άδικο και πρέπει να πέσει”* μας είπε ένας μαθητής της Β' Λυκείου *“ένα σχολείο που είναι μόνο εξετάσεις δεν δίνει τίποτα στους μαθητές ούτε στους καθηγητές”.*

Αργότερα 3.000 καθηγητές και δάσκαλοι, μόνιμοι και αδιόριστοι, διαδήλωσαν μαχητικά από τα Προπύλαια στο υπουργείο Παιδείας που ήταν ζωσμένο κυριολεκτικά από ΜΑΤ και αποκλεισμένο με κλούβες. Οι Γ' και Β' ΕΛΜΕ Δυτ. Αττικής καθώς και οι Ε' και Ζ' ΕΛΜΕ κατέβηκαν με τα πανό τους στο συλλαλητήριο, το ίδιο και μια σειρά σύλλογοι εκπαιδευτικών πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, όπως οι σύλλογοι “Ελλη Αλεξίου” και “Σωκράτης”, η Πανελλήνια Ενωση Αδιορίστων. Υπήρχε επίσης πανό των Επαναστατικών Σοσιαλιστικών Ομάδων Φοιτητών Σπουδαστών Μαθητών. *“Στο σχολείο μου κάνουμε απεργία οι 12 στους 13 συναδέλφους”* μας λέει ο *Σεραφείμ Ρίζος δάσκαλος στο 4ο δημοτικό Νίκαιας “είναι δείγμα της διάθεσης που υπάρχει. Σαν επιτροπή αναπληρωτών που συγκροτηθήκαμε σε συνεργασία με το σύλλογο βγάλαμε προκήρυξη για την συμμετοχή στην απεργία και ετοιμάζουμε συνάντηση την επόμενη βδομάδα με τους συναδέλφους του Κορυδαλλού για να οργανώσουμε την πάλη ενάντια στο νέο διαγωνισμό του ΑΣΕΠ. Θέλουμε την μονιμοποίηση όλων των αναπληρωτών, μαζικούς διορισμούς από την επετηρίδα και κλιμάκωση του αγώνα με όλους τους εκπαιδευτικούς. Αυτό απαιτούμε από τις ηγεσίες της ΔΟΕ και της ΟΛΜΕ”.*

Οι Επαναστατικές Σοσιαλιστικές Ομάδες Μαθητών έδωσαν τη μάχη, το διάστημα πριν την απεργία για τη συμμετοχή των μαθητών δίπλα στους καθηγητές σ' αυτό τον αγώνα. Ο Θάνος μαθητής της Β' τάξης στο 3ο Λύκειο Αμπελοκήπων μας είπε:

“Το πρωί βρεθήκαμε με άλλα παιδιά έξω από το σχολείο και μοιράσαμε την προκήρυξη της ΕΣΟΜ για συμπαράσταση στην απεργία των καθηγητών. Νομίζω ότι οι μαθητές και οι καθηγητές ζουν ουσιαστικά στον ίδιο χώρο και πρέπει να παλεύουμε μαζί τα προβλήματα είναι κοινά. Πέρσι στο σχολείο μου κάναμε δυο μήνες κατάληψη για να καταργηθούν οι νόμοι του Αρσένη και τώρα οι καθηγητές κάνουν απεργία με το ίδιο αίτημα. Αλλά και το αίτημά τους για αυξήσεις στους μισθούς είναι δίκαιο. Με χαμηλούς μισθούς οι καθηγητές δεν μπορούν να κάνουν καλό μάθημα. Και από ότι βλέπω ο υπόλοιπος κόσμος τα καταλαβαίνει αυτά: Λίγο πριν ξεκινήσει το συλλαλητήριο πούλησα για πρώτη φορά την Εργατική Αλληλεγγύη και μέσα σε λίγα λεπτά υπέγραψαν στο κείμενο συμπαράστασης πολλοί, απλοί εργαζόμενοι και συνταξιούχοι.”

Ο Σπύρος Σταμάτης μαθητής στο ίδιο λύκειο συμπλήρωσε: “Αυτή την προσπάθεια που κάναμε εμείς έπρεπε να γίνει παντού. Γιατί τα συντονιστικά δεν έβγαλαν ούτε μια προκήρυξη και δεν κάλεσαν τους μαθητές να κατέβουν σήμερα στη διαδήλωση; Ηταν η καλύτερη ευκαιρία να δείξουμε στον Αρσένη ότι οι μαθητές συνεχίζουν τον αγώνα και δεν έχουν τρομοκρατηθεί από την Πράξη Νομοθετικού Περιεχόμενου και τους εισαγγελείς”.

Η μάχη δεν τελείωσε με την 48ωρη απεργία. Η απόφαση της προηγούμενης Γενικής Συνέλευσης Προέδρων των ΕΛΜΕ ήταν πως θα γίνει νέος γύρος συνελεύσεων στις ΕΛΜΕ και Γενικές Συνελεύσεις Προέδρων στις 12 Φλεβάρη. ΕΛΜΕ όπως η Γ' Δυτ. Αττικής έχουν ήδη ορίσει συνέλευση. Δεν υπάρχει καμμιά πολυτέλεια για καθυστερήσεις, για να αναβληθούν οι συνελεύσεις όπως έγινε τον Νοέμβρη. Αμεσα το Δ.Σ. της ΟΛΜΕ πρέπει να αποφασίσει την συνέχιση των απεργιών. Αυτό περιμένουν οι καθηγητές, αυτή θα είναι η καλύτερη απάντηση στην κυβέρνηση.

ΓΑΛΛΙΑ: Κύμα απεργιών και διαδηλώσεων

Η Γαλλία δείχνει το άλλο πρόσωπο της Ευρώπης, αυτό όπου οι εργάτες αντεπιτίθενται στα αφεντικά και τις κυβερνήσεις, παραμερίζοντας την άκρα δεξιά και τους ναζί. Πάνω από 10.000 εργάτες στον τομέα της υγείας διαδήλωσαν στο Παρίσι στα τέλη του Γενάρη. Χιλιάδες εργαζόμενοι έκαναν παρόμοιες διαδηλώσεις σε όλες τις άλλες πόλεις της χώρας. Ζητούσαν να αυξηθούν τα χρήματα για την υγεία και να αυξηθεί και το προσωπικό. Παρόμοιες εκδηλώσεις προγραμματίζονται και για το Φεβράρη.

Πριν τέσσερα χρόνια, η κυβέρνηση των Συντηρητικών έκανε επίθεση στις κοινωνικές παροχές της Γαλλίας, ανάμεσα τους και αυτές στον τομέα της υγείας. Αυτό απαντήθηκε με απεργίες και διαδηλώσεις που εξασφάλισαν την εκλογή μιας αριστερής κυβέρνησης συνασπισμού.

Όμως τα αφεντικά δεν το βάζουν κάτω και η κυβέρνηση συνεχώς υποχωρεί κάτω από τις πιέσεις τους. Πολλοί εργαζόμενοι ετοιμάζονται για κινητοποιήσεις με αφορμή τον νόμο για το 35ωρο που το Σοσιαλιστικό Κόμμα προσπαθεί να νερώσει. Οι εργάτες στα τρένα, τα λεωφορεία και τον υπόγειο κατέβηκαν σε απεργίες μέσα στην πρώτη εβδομάδα του Φεβράρη για τον νόμο του 35ωρου. Τις τελευταίες βδομάδες και οι ταχυδρομικοί απεργούν με το ίδιο αίτημα. Οι φορτηγατζήδες, ήδη έκλειναν δρόμους και κεντρικούς σταθμούς βενζίνης σε όλη τη χώρα. Η κυβέρνηση έκανε κάποιες παραχωρήσεις στους ιδιοκτήτες των φορτηγών μετά τις κινητοποιήσεις.

Τώρα οι εργάτες ενώ προετοιμάζονται για την επόμενη φάση, ζητούν αυξήσεις και λιγότερες ώρες δουλειάς. Οι διαδηλώσεις ενάντια στο Ναζιστικό Εθνικό Μέτωπο του Λεπέν και οι νικηφόροι αγώνες παραμέρισαν τους Ναζί που είχαν διασπαστεί σε δύο κόμματα πέρυσι. Δεν έχουν διαλυθεί ακόμα, όμως δυσκολεύονται πολύ να φτάσουν τη φόρα που είχαν πριν μερικά χρόνια. Προς το παρόν, είναι οι εργάτες και η αριστερά που έχουν περάσει στην επίθεση.